

Een tuinfeest bij het Engelsche koningspaar. — De samenwerking tusschen Engeland en Frankrijk. — Naar Westfrieslands landouwen, met vele, fraaie foto's. — De Olympische Spelen te Parijs. — Gen. J. B. van Heutsz †. — Het 95-jarig bestaan der Grenadiers en Jagers.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 3 (29) 12DE JAARGANG
16 JULI 1924

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

OP. DE VELUWE.

NAAR WESTFRIESLAND'S LANDOOUWEN

Het dorpje Scharwoude, idyllisch rustend tegen den zeedijk.

(foto Beerdig)

„Uit zee hebt gij uw grond gewrocht,
O Nederland — en, wat onze oogen
In uw landouw bewond'ren mogen,
Uw rijkdom hebt ge in zee gezocht,
En uit haar diepe, wilde golven
De reinste parels opgedolven.”

De gedachte, welke onze volksdichter Heye in deze dichtregelen bezong met betrekking tot ons vaderland, is zeker in het bijzonder van toepassing op Westfriesland, de landstreek, vrijwel begrensd door de steden Alkmaar, Hoorn, Medemblik en Enkhuizen. Wie de oude landkaarten ter hand neemt ziet, hoe geheel anders deze vruchtbare landouwe er toen uitzag: een aaneenschakeling van wouden, meren, poelen en plassen, met lagen, veenachtigen bodem.

Nog herinneren talrijke plaatsnamen aan dien toestand van weleer: zooals Oostwoud, Midwoud, Aartswoud, Hoogwoud, de Hout, Lutjebroek en Grootebroek, waarbij „broek” dan de beteekenis heeft van veenachtigen grond.

Voor al in den strijd tusschen de Hollandsche graven en de Westfriezen in de 13e eeuw bleek, hoe moeilijk de laatsten vielen te onderwerpen, beveiligd als ze waren tusschen hun moerassig, woudachtig gebied, waar zelfs een der Hollandsche graven den dood vond.

Moeilijk was het echter voor de oude bewoners om hun gebied te beschermen tegen de woedende golven, die aanvankelijk door het ontstaan der Zuiderzee Friesland en Westfriesland scheidden, en later bij stormvloedden het gebied teisterden, door telkens weer de aanvankelijk primitieve dijken te vernielen.

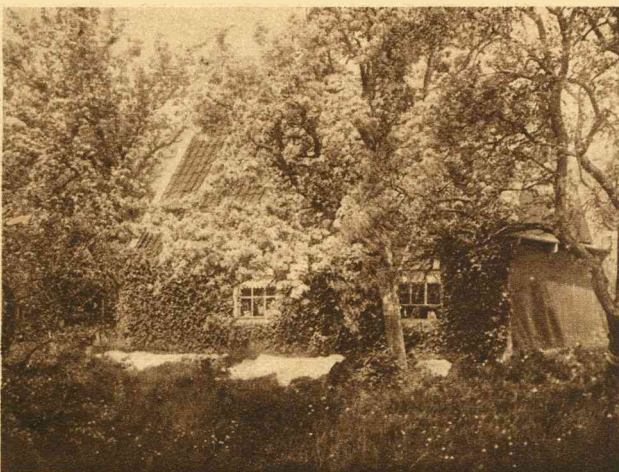

De Melkboer op weg van de boerderij naar de stad.

(foto Beerdig)

Telkens weer, wanneer daar de hoge vloedden kwamen, scheurden ze groote stukken uit de omdijking, en overstroemde weer het zoo moeizaam ontgonnen land.

Taai en volhardend, het kenmerk der landzaten, gaven de stoere bewoners van Holland's oosthoek den strijd tegen den verwoeden waterwolf echter niet op — tot zij hem ten slotte wisten te temmen — en de hoge omringdijken voortaan voldoende bescherming boden. Zoo werd de eene polder na

(foto Beerdig)

Westfriesland in voorjaarsstool.

den andere op de zee veroverd en vormden deze weldra een kostbaar bezit van de nijvere dorpers, die langzamerhand het woudrijke gebied gingen ontbosschen om het voor weidegrond en bouwvaarde geschikt te maken. Hoe bloeit hier thans de landbouw, vooral in het westelijk en noordelijk deel der streek, zoo aardig omsloten door dat drietal historische Zuiderzeesteden Hoorn, Enkhuizen en Radboud's veste, welke uit het roemrijk verleden zoovele monumenten hebben bewaard van historisch schoon. Meermalen heeft Panorama in woord en beeld getuigd van deze grotske schoonheid, wanneer daar melding werd gemaakt van Hoorn's Museum en Waag; van Enkhuizen's Stadhuis en Weeshuis, van het Kasteel Radboud te Medemblik — om slechts een enkelen greep te doen.

Wanneer wij dan ook ditmaal van Westfriesland vertellen, zullen we ons hiermede tot deze stedenbeschrijving beperken om meer aandacht te schenken aan Westfriesland's wijde velden.

Hier bloeit in de eerste plaats de veeteelt. Hoe aardig rijen zich in de Westfriesche dorpen de pyramidevormige ouderwetsche boerenwoningen: woonhuis, stallen en hooiberging, alles onder één dak. In 't midden feitelijk rijst het zoogenaamde vierkant, waartusschen des zomers veelal een overvloedige hooioogst wordt opgetast. De ouderwetsche boerderij is in den regel met riet bedekt: een eenvoudige, maar warme en echt typische bekleeding.

Meestal omringen eenige hoogopgaande boomen de boerderij, welke dan vrij pittoresk in het groen ligt verscholen. Vanuit de boerenwoning zelve bereikt men in enkele treden de stallen, waar in den langen wintertijd de koeien een warm verblijf hebben.

Niet zoodra echter is de Meimaand in aantocht — bij vroeg voorjaar reeds in 't laatst van April —

„en is het lindeblad als een duit

„dan kunnen de koeien er uit.”

„Nu „jaagt” er de boer zijn vee — en dertelt het jeugdige lenteleven in de weiden. In de boerderij zelve breekt weldra

de schoonmaak aan en de stallen worden in 't zomerpak gestoken.

Voor al enkele ouderwetsche gezeten boeren sieren dan de stallen op schitterende wijze. Keurig worden er de staanplaatsen van het vee met helder witte schelpen bestrooid en de wanden versierd met koperwerk van echt-antiek maaksel, oud porcelein, waaronder somtijds zeer waardevolle schotels en borden. De toegang wordt bedekt met een kostbaren looper en ernaast de randen met kleurrijke verf afgezet. Bij de minder gefortuneerde boeren wordt 's zomers 'n gedeelte van den stal als woonkamer ingericht en woont men op 't „staltje”.

Deze echt ouderwetsche, versierde stallen worden echter in Westfriesland hoe langer hoe meer zeldzaam, hoewel er in sommige dorpen nog bijzonder fraaie exemplaren worden aangetroffen.

Oorspronkelijk waren de Westfriesche boeren „zelfkazers”; kaas en boter werden op de boerderij zelve vervaardigd. Menige boerin stond als uitstekende kaas- en botermaakster bekend.

Gedurende de laatste jaren zijn echter de coöperatieve zuivelfabrieken in Westfriesland als 't ware uit den grond verrezen.

In vroeger tijd werd de kaas geregeld verkocht op de nabijgelegen markten, zoodat de kaasmakten te Hoorn en Alkmaar tot grooten bloei kwamen. Aardig gezicht, wanneer op „kaasmarkt” de dragers in hun aardig pakje met gekleurde stroochoeden in actie zijn.

Gedurende de oorlogsjaren hebben zich echter ook consor-tiums gevormd, die de kaas met voorbijgang van de plaatselijke markt, naar het buitenland verzenden. Toch bloeien gedurende de laatste jaren de kaasmakten weer meer op.

Naast de veeteelt bekleedt de tuinbouw in Westfriesland

De oudste boerderij in de Streek met opschrift: „De barmhartige Samaritaan”.

(foto Beerdig)

(foto Schepel)

Westfriesche boerenbruiloft met gasten in ouderwetsch costuum.

(foto Beerdig)

De kaasdragers te Hoorn in actie.

een voorname plaats. Vooral is als zoodanig bekend de zoogenaamde Streek, de aardige dorpenrits, welke zich daar slingert tusschen Hoorn en Enkhuizen. Het is in één woord verbazend hoe intensief de bodem vooral in het oostelijk deel als kleinbedrijf in cultuur is gebracht. Het hoofdproduct in het voorjaar zijn de vroege aardappelen, waarvan enorme hoeveelheden worden verbouwd.

Reeds vroeg in het voorjaar worden de aardappeltjes aan de akkers toevertrouwd en deze laatste zorgvuldig met rietmatten omringd om den kouden wind te weren. In de eerste helft van Juni vangt dan de rooitijd aan, waarbij handen te kort komen. Dan gaat de Streeker tuinder reeds om drie uur naar „de bouw”, opdat hij met een volgeladen schuit naar de ochtendveiling kan varen. Op deze veilingsplaatsen is het dan één en al bedrijvigheid. En niet zelden komt het voor, dat er meer dan 300 volgeladen schuiten het marktgebouw passeeren. In normale tijden was Duitschland de groote afnemer van de Streeker „muizen” en hoe ze verder mogen heeten. Meermalen zag men vanuit de Streek zoogenaamde „aardappeltreinen” vertrekken, bestaande uit een locomotief met meer dan 50 volgwagens.

Is het wonder, dat men de vroege aardappelen „het goud van de Streek” noemde? Gedurende den oorlogstijd, maar vooral daarna hebben de Streekers geducht de schade ondervonden van Duitschland's verminderde koopkracht. Gelukkig komt er nu weer opleving.

Het tweede hoofdproduct in dezen nijverden tuinbouwhoek is de bloemkool, waarvan er duizenden worden verbouwd. Zorgvuldig wordt de kool voor de veiling gesplitst in drie soorten, naar gelang van de kwaliteit. Opmerkelijk is, hoe men zich langzamerhand op de teelt van een bepaald soort is gaan toeleggen, welke zeer laat in het seizoen nog „bloem” kan zetten, zoodat men in de Streek bij vorstvrij weer in November en begin December nog bloemkool op de akkers snijdt.

De voornaamste veilingen in de Streek zijn die van de Marktvereniging „De Tuinbouw” te Grootebroek, waarvan

de omzet in normale jaren eenige miljoenen bedraagt en die van de veilingsvereniging „De Eendracht” te Hoogkarspel. Daarnaast vindt men ook in de omgeving nog belangrijke groentenmarkten.

Ook als ooftland heeft het Westfriesche landschap een vermaardheid. Wie in het voorjaar deze streek wil zien in haar bruidstooi, make een tochtje door de zoogenaamde Bangert, het bekende fruitoord in de omgeving van Hoorn of reize door de dorpenrij der Zuiderkogge: Schellinkhout, Wijdenes,

te veel om op te noemen om van de vroege moderne ooftsoorten aan de zoogenaamde „struikvormen” maar te zwijgen.

De belangrijkste fruit- en ooftmarkt moet ongetwijfeld die te Zwaag worden genoemd van de Veilingsvereniging „Bangert en omstreken”. Daarnaast wordt de aandacht gevestigd op de markten te Broekerhaven, Venhuizen, Blokker en andere. Zoo leveren de vette vruchtbare kleistreken van Holland's Oosthoek een weelde van producten, welke echter niet dan met stoeren arbeid en noeste vlijt worden verkregen.

Naast de economische en historische beteekenis van het Westfriesche landschap is mede van het hoogste belang de folklore van dit eigenaardige gewest, nog steeds bekend om zijn eigenaardige zeden en gewoonten.

Want al heeft de moderne tijd veel genivelleerd, toch is in de meeste dorpen nog veel bewaard gebleven van het vroegere volksleven en krijgt men bij bestudeering daarvan de overtuiging, dat hier een volksstam woont, die in velerlei opzicht zichzelf is gebleven. Wie de bevolking in haar zeden en gebruiken nader wil leeren kennen moet deze zien op kermis en boerenbruiloften, bij huwelijks- en begrafenis, bij „boelhuus” en verpachting.

Voor al op de ouderwetsche bruiloften, bij zilveren-, maar vooral gouden huwelijksfeesten, klinken nog vroolijk op de antieke bruiloftszangen en gaat de brandewijnskom met zilveren lepel nog rond.

Dan schotst men in bonte rij dooreen, en vroolijk klinkt het door den speelman begeleid:

Waarmee maakt men Keessie vet,
Met gemalen boonen,
Gemalen boonen met gerstemeel,
Haal het sop maar door je keel.
Hopsa Keessie, hopsa Keessie,
Altijd heb je tierelier
En altijd heb je dorst!”

H.

D.

(foto Schepel)

Het polderlandschap in Westfriesland.

Hem en Venhuizen, waar de talrijke boomgaarden prijken met reusachtige bouquetten van bloeiende appel- en pereboomen. Eigenaardig schoon biedt in lentetijd vooral de Bangert met zijn aardige pittoreske bruggetjes naar de weelderige oofttuinen, waar pruimen en hazelaars de rijke bessentuinen omzoomen, vol bloesems hangende over de schilderachtige slootjes.

In de Zuiderkogge buigen in Augustus de volgeladen ooftboomen over den rijweg. Wat al soorten: Goudballen, Prinsen, Mooi-Neelen, Suikerperen, Goudhaantjes, Dirkjes:

(foto Schepel)

Westfriesch dorpsgezicht met ouderwetsche boerderij.

(foto Schepel)

Langs den dijk.

DE TOAST

Bij den koopman had een groot diner plaats. De rechter had een rede gehouden ter eere van den naar huis gekomen student — den oudsten zoon der familie — en de koopman had met een dronk, gewijd aan de gezondheid van den rechter, geantwoord. Tot zoover was dus alles in orde. En toch kon men zien, dat er iets was, wat den heer des huizes zenuwachtig maakte. Hij antwoordde verkeerd, goot witten wijn in het glas waarin roode moest, en verried op alle mogelijke manieren dat zijn gedachten verstrooid waren.

Hij dacht namelijk na over een rede, een rede, die niet in het kader der gewone toasten thuisbehoorde; en dat was juist iets merkwaardigs; want de koopman was geen redenaar, en... wat nog merkwaardiger was, hij wist het zelf.

Toen hij, bijna aan het einde van den maaltijd, tegen zijn glas tikte en zei dat hij iets op zijn hart had, wat hij gaarne wilde uiten, waren alle aanwezigen direct overtuigd, dat er iets bijzonders volgen moest. Het werd plotseling zoo stil aan tafel, dat men wel een speld kon hooren vallen.

Te midden van die stilte begon de koopman. Hij begon slecht. Hij stotterde, schraapte zijn keel en raakte het spoor bijster in den gebruikelijken aanhef: „Ik wil niet nalaten, te... hm... ik gevoel behoefte te zeggen, dat, dat wil zeggen, ik wilde u vragen, dames en heeren, mij behulpzaam te zijn, opdat...”

De heeren zaten met de hand aan hun glas, bereid het te ledigen bij de minste geringste aanleiding, maar die kwam niet.

Doch de redenaar herstelde zich spoedig.

Want hij had werkelijk iets op zijn hart. Zijn vreugde en trots over zijn zoon, die frisch en gezond na een gelukkig examen naar huis was teruggekomen, de vleierende rede van den rechter, het eten, de wijn, de feestelijke stemming, maar voor alles de mateloze vreugde over den eerstgeborene, dit alles legde hem de woorden in den mond. En toen hij eenmaal over de fatale inleidingsphrasen heen was, ging het steeds vlotter.

Het was een toast op de jeugd. De redenaar hield stil bij de verantwoordelijkheid die wij tegenover de kinderen hebben, bij de vele zorgen, die zij den ouders baren. Hij moest af en toe heel vlug spreken, om niet door zijn ontroering overmand te worden; want hij *voelde*, wat hij zei.

En toen hij tot de volwassen kinderen kwam, toen hij zich zijn eigen, dierbaren zoon als deelgenoot in zijn zaak voorstelde, toen hij aan zijn kindskinderen dacht, toen kreeg zijn rede een gloed en een kleur en een warmte, die alle toehoorders deed verbazen, en een levendige bijval viel hem ten deel bij het slot:

„Want, dames en heeren! in deze kinderen zetten wij eigenlijk ons bestaan voort. Wij laten hun niet alleen onzen naam achter, maar ook onzen arbeid. En wij laten hun dezen niet achter opdat zij in lediggang de vruchten ervan genieten, maar opdat zij dezen voortzetten, verder ontwikkelen, ja — opdat zij hem beter voortzetten dan hun vaders het vermochten. Want dat is onze hoop, dat de jongere generatie de vruchten moge plukken van onzen arbeid, dat zij zich van vele vooroordeelen bevrijden moge, welke het verleden en ook voor een gedeelte nog het heden verduisteren, en wij willen hopen, terwijl wij op de gezondheid der jeugd drinken... dat deze, steeds voorwaarts schrijdend, hun vaders waardig mogen worden, ja laten wij het maar zeggen: hun over het hoofd mogen groeien.

En dan, wanneer wij weten dat wij ons werk in knappere handen zullen achterlaten, kunnen wij rustig den tijd tegemoet zien, dat wij ons werk zullen moeten neerleggen, en dan mogen wij stellig op een voorspoedige en eervolle toekomst hopen van ons dierbaar vaderland! Heil de jeugd!”

De vrouw des huizes was trots op haar man, het heele gezelschap was in een geanimeerde stemming, maar het meest van allen verheugde zich de student.

Hij was altijd een beetje bang geweest voor zijn vader, wiens streng-patriarchale principes hij kende. Nu hoorde hij echter, dat de oude heer zeer liberaal tegenover de jeugd was, en hij verheugde zich erop, met hem over heel ernstige dingen te kunnen spreken.

Maar voorloopig was alle ernst nog verre, daar zich naar aanleiding van den toast een van die interessante tafel-gesprekken ontspon over de vraag wie eigenlijk *jong* en wie eigenlijk *oud* was. Eindelijk was men tot het gewichtige resultaat gekomen, dat de oudsten in werkelijkheid de jongsten waren, en daarna ging men in een andere kamer een kopje koffie gebruiken en een after dinner rooken. De student en nog een paar jonge heeren bleven nog eenigen tijd bij de jonge dames; maar langzamerhand gingen ook zij verloren in de grijze wolken die den weg aanwezen welken de vaders gegaan waren.

Hier in de rookkamer werd een zeer levendig gesprek gevoerd over een ingewikkeld economisch vraagstuk. De heer des huizes had het woord en zette zijn betoog kracht bij door enkele historische feiten aan te halen, die intusschen totaal onjuist waren.

Zijn tegenstander, een notaris, verheugde zich juist in stilte de historische onnauwkeurigheden te kunnen weerleggen, toen de student binnenkwam.

Hij kwam nog juist bijtijds om den bok van zijn vader

Een zeer interessante opgraving.

Op den St.-Adelbertuskerk te Egmond hebben onder leiding van den bekenden graver Dr. Holwerda, directeur van het Rijksmuseum van Oudheden te Leiden, opgravingen plaats, waarbij de fundamenteën zijn blootgelegd van een der oudste kerken van ons land. In het midden der kerk, die uit ongeveer 740 dagteekent, bevindt zich een historische put. Het geheel is waarschijnlijk omgeven geweest door een gracht, zooals dat in den Frankischen tijd gewoonte was. Voor de geschiedenis van ons land is deze opgraving van groote beteekenis.

te hooren, en in zijn feestelijke stemming, in zijn vreugde over de nieuwe zienswijze zijns vaders, welke hem de tafel-rede had geopenbaard, zei hij openhartig en eenvoudig:

„Neen, pardon, vader! Daarin vergist u zich. Dat is niet zoo, integendeel!”

Verder kwam hij niet, want zijn vader sloeg hem lachend op zijn schouder en zei: „Ei, ei! Heb je ook al verstand van economie? Je mag ons echter niet storen, want wij hebben een ernstig gesprek.”

De zoon hoorde een onderdrukt lachen achter de grijze wolken; bovendien prikkelde hem het hoonende in de opmerking dat zijn inmenging een storing in een ernstig gesprek beteekende.

Daarom gaf hij een tamelijk scherp antwoord.

De vader, wien de toon van zijn zoon direct opviel, veranderde plotseling van houding: „Wil je hier in ernst komen beweren, dat je vader hier onzin staat te spreken?”

„Dat heb ik niet gezegd; ik bedoel alleen dat u zich vergist...”

„Als je het dan niet direct in woorden hebt geuit, dan heb je het toch in ieder geval gedacht,” zei de koopman, die kwaad begon te worden. Want hij hoorde hoe een van de heeren tegen zijn buurman zei: „Dat had ik eens bij mijn vader moeten uithalen.”

Nu haalde het eene woord het andere, en de situatie werd uiterst pijnlijk.

De vrouw des huizes, die steeds met één oor naar het gesprek der heeren geluisterd had, kwam de kamer in toen zij de heftige stem van haar man hoorde.

„Wat is er aan de hand, Mijnheer Hausen?” vroeg zij.

„O, uw zoon heeft zich een beetje vergalopperd!” antwoordde deze.

„Tegen zijn eigen vader! Lieve hemel, hij heeft zeker te veel gedronken. Toe mijnheer Hausen, zorg u alstublieft dat er niets gebeurt!”

Mijnheer Hausen, die meer welwillend dan diplomatisch was, en van zijn gewezen leerling bovendien nog heel veel hield, ging naar den student en nam hem zonder meer onder den arm: „Kom, wij gaan samen een eindje den tuin in!”

De jonge man keerde zich driftig om; maar toen hij zijn ouden leeraar zag, en tegelijk een smeekenden, bezorgden blik van zijn moeder opving, liet hij zich gewillig meenemen.

In de deur hoorde hij den rechter, dien hij nooit had mogen lijden, iets zeggen van het kiekeken dat wijzer wilde wezen dan de hen, een grap, die met een stormachtigen bijval begroet werd. Hij wilde teruggaan, maar de leeraar hield hem vast en zoo kwamen beiden in den tuin.

Het duurde langen tijd voordat de leeraar hem zoo gekalmeerd had, dat hij voor rede vatbaar werd. De ontgoocheling en het bittere bewustzijn oneenigheid met zijn vader gehad te hebben, en niet minder zijn gekwetste trots, omdat hij in het bijzijn van zooveel heeren als een kind behandeld was, dat alles moest hij uiten.

Maar eindelijk werd hij kalm, en liet zich door zijn ouden vriend verklaren dat het voor een ouder toch altijd kwetsend moest zijn zoo door een kind terecht gezet te worden.

„Ja, maar ik had gelijk!” riep de student wel voor de twintigste maal.

„Goed, goed! Maar daarom mag je je nog niet het air geven alsof je wijzer wil zijn dan je vader!”

„Mijn vader heeft toch zelf gezegd dat hij het zoo hebben wil!”

„Wat? Hoe? Wanneer heeft je vader dat gezegd?” De leeraar begon bijna te gelooven dat de wijn den jongen man naar het hoofd gestegen was.

„Aan tafel! In zijn toast!”

„Aan tafel... ja, in zijn toast, ja! Maar zie je, dat is wat anders. Zoo iets kan men wel zeggen vooral in een rede, maar daarmee bedoelt men nog niet dat het ook in de practijk moet worden doorgevoerd. Neen, geloof me, kerel! Ik ben oud, en ik ken de menschen. Dat gaat nu eenmaal zoo in de wereld; wij zijn nu eenmaal niet anders. In zijn jeugd heeft men zijn eigen voorstelling van het leven; maar jonge man, dat is niet de goede. Eerst wanneer men op rijperen leeftijd gekomen is, ziet men de dingen in het juiste licht. En nu wil ik je nog wat zeggen waarop je je verlaten kunt. Wanneer je eenmaal de jaren en de positie van je vader hebt, zullen je inzichten dezelfde zijn als de zijne, en evenals hij, zul je dan ook moeite doen ze ingang te doen vinden bij je kinderen.”

„Neen, nooit, dat zweer ik!” riep het jonge mensch uit. En toen begon hij in gloeiende woorden te spreken en hij beweerde dat recht voor hem altijd recht zou blijven. Eerbied voor de waarheid, hoe die ook mocht zijn! Eerbied voor de jeugd! En zo voort. Kortom, hij sprak als hoopvolle jongelingen na een goed diner en een sterke gemoedsbeweging plegen te spreken.

Hij was mooi zooals hij daar stond, z'n hoofd fier opgeheven, de stralen van de avondzon op z'n blonde haren spelend. In zijn heele verschijning, in zijn woorden lag iets meeslepends, overtuigends, dat niet missen kon indruk te maken; dat wil zeggen wanneer een ander dan de leeraar hem gezien en gehoord had.

Want op dien maakte hij heelemaal geen indruk; hij was immers oud.

Het tooneel, waarvan hij nu getuige was geweest, had hij al zoo vaak gezien. Hij zelf had achtereenvolgens beide hoofdrollen gespeeld; hij had verscheidene debutanten als de student en verscheidene oude tooneelspelers als de koopman gezien.

Daarom schudde hij zijn eerbiedwaardig hoofd en mompelde in zichzelf:

„Ja, ja, dat is allemaal heel mooi. Maar geloof mij maar, ik heb toch gelijk: je wordt precies als de anderen.”

En hij kreeg gelijk.

A. L. K.

De Trekpaardtentoonstelling te Dordrecht.

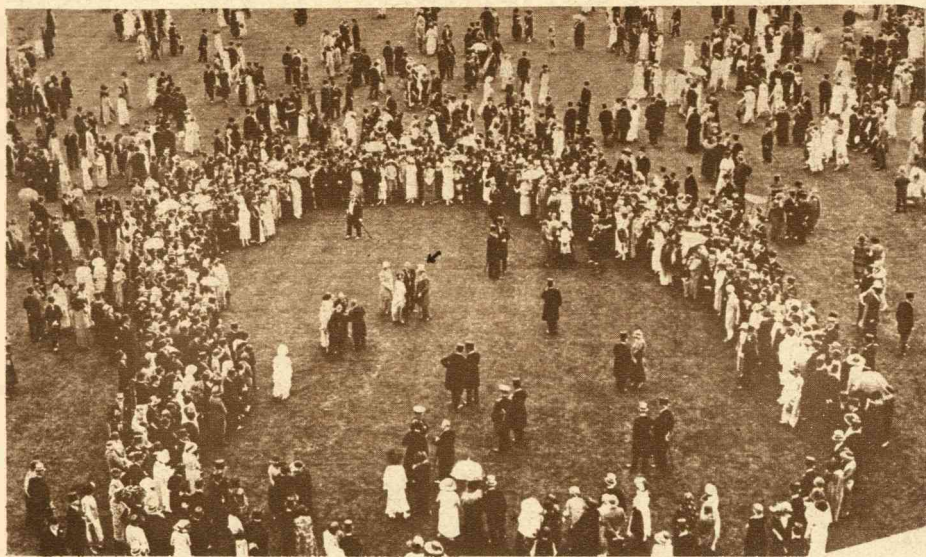
Woensdag 9 Juli had op het terrein Sportpark „Reeweg” te Dordrecht onder groote belangstelling de vierde groote nationale paardententoonstelling plaats. Onze foto geeft een van de mooiste der tentoongestelde dieren met zijn jong.

Een stier maakt een reisje per vliegmaatschappij.

Een jonge stier, afkomstig van de N.V. Hygiënische melkfabriek „De Vaan” te Hillegersberg, mocht met speciale vergunning van den Franschen minister van Landbouw in Frankrijk worden ingevoerd, hoewel de invoer van nederlandsch vee nog verboden is. Het dier vertrok naar zijn nieuwe vaderland per K.L.M.-vliegtuig, waarvan de cabine opzettelijk voor hem was ingericht. — Onze foto werd op de Waalhaven genomen toen de stier, die voor f 5000.— verkocht is, ingeladen werd.

UIT HET VOLLE LEVEN

Een tuinfeest bij het Engelsche Koningspaar.

Onlangs gaven de koning en koningin van Engeland in den tuin van het Buckingham Palace een feest, waaraan 11.000 personen deelnamen. In het midden der foto ziet men, door een pijltje aangegeven, den koning.

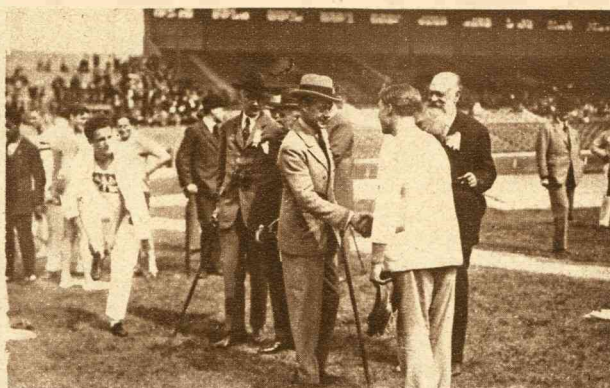

De samenwerking tusschen Engeland en Frankrijk

dreigde een oogenblik verstoord te worden in verband met een officiële publicatie van Londen, betreffende de a.s. conferentie aldaar. De Engelsche premier haastte zich naar de Fransche hoofdstad, teneinde het meeningsverschil uit den weg te ruimen. Naar beweerd wordt, is hij hierin geslaagd, en, afgaande op onze foto, waarop men hem gearmd ziet met zijn Franschen collega, is dit inderdaad het geval — als het „gearmd-gaan” tenminste niet alleen diplomatieke beteekenis heeft.

D. G. A. Lowe (links) Engeland, die de finale 800 Meter hardloopen won in 1 min. 52 $\frac{1}{2}$ sec. Rechts P. Martin, Zwitserland, die als tweede aankwam.

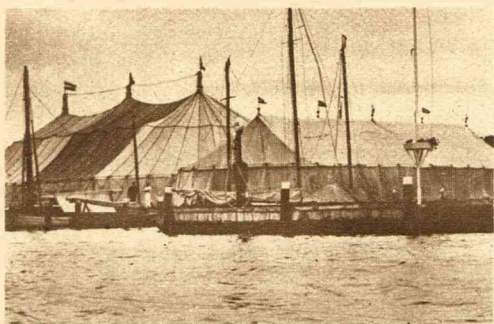
De Prins van Wales wenscht de winnaars in het olympisch tornooi geluk met hun prestaties.

De aankomst in de finale 100 Meter hardloopen.

Taylor (V.S.), winnaar van het nummer 400 Meter hindernisloopen in 52 $\frac{1}{2}$ sec.

De nieuwe Cleco-haven te Warmond, waar van 15—22 Juli de Watersporttentoonstelling gehouden zal worden.

Ras Taffari te Londen.

Prins Ras Taffari, regent van Abessinië, inspecteert met den Hertog van York de eerewacht.

Het concours hippique te Elst.

Mejuffrouw Lamers, die den eersten prijs won in het nummer „Dochters van Landbouwers”.

De Watersport-tentoonstelling te Warmond

verkeerde de vorige week nog te zeer in voorbereiding dan dat reeds belangrijke foto's waren te maken. Intusschen mag niet onvermeld blijven, dat daar wordt tentoongesteld een miniatuur afbeelding van een Friesche Compagne Tjalk, genaamd: „1640 Stavoren's Welvaren 1640”. De afmetingen van het scheepje zijn, strekkende zeilen 2 M. hoog en lang, romp 1 $\frac{1}{4}$ M. lang X 40 cm. breed. Aan dit schuitje zijn alle onderdeelen aangebracht, die bij een normaal vaartuig gebruikt worden o.a. 15 zeilen en zeiltjes loopend tuigage. Gemaakt door den exposant den Heer C. van Bohemen, Zee-straat 23 te Noordwijk-Binnen, die dit, en andere historische modellen op natuurkundig gebied, uitvoert voor particulieren, musea etc.

De verkiezingen in Amerika.

President Coolidge woont met zijn familie de verkiezingen in Madison Square Garden te New York bij. Links naast hem zijn zoon Calvin, die de vorige week aan bloedvergiftiging overleed.

De moord op Matteotti.

Socialistische afgevaardigden knielen tien minuten lang zwijgend op de plaats waar Matteotti ontvoerd werd. Heel Italië heeft deze 10 minuten mee-gezwegen en het werk laten rusten.

Voor het Dorus-Rijkersfonds.

De verkoop van het Dorus-Rijkersboekje voor het Hotel Leeuwendal te Rijswijk. (X) Henri ter Hall, voorzitter van het Rijkerscomité.

AVONTUREN MET MIJN JONGSTEN ZOON

Vrouwen kunnen soms ontzettend wreed zijn. Ik hoop niet, lezeres, dat gij het mij kwalijk zult nemen dat ik zoo maar, à bout portant, aan mijn overkropt gemoed lucht geef. Als gij kennis zult hebben genomen van mijn lijdensweg, en ge u bovendien dan nog wilt herinneren, dat ik begon met te zeggen, dat vrouwen „soms” ontzettend wreed zijn, zult gij denklijk geen reden meer hebben de fiolen uwer verontwaardiging over mijn hoofd uit te storten. En gij, liefhebbende jongeling, die thans stellig over-

„Ach kleine vent, heb je al zoo'n verdriet in je leven?” redeneerde ik tegen hem, onderwijl zijn dekentjes terugslaand en hem uit zijn wiegje nemend. „Kom maar hier, hoor jongen, dan zullen we eens gauw die traantjes doen ophouden.”

Ik zette hem op mijn linkerarm en probeerde, door al huppelend met hem door de kamer te loopen, zijn verdriet te doen bedaren. Maar al mijn pogingen faalden. „Hè-è-è — hi-i-i — hoe-oe-oe” bleef hij huilen. Hij spartelde met zijn armen en beenen — ik geloof dat hij er op dat oogenblik wel van ieder een stuk of zes had, als het niet meer was — zoodat ik moeite had hem vast te houden.

Vijf minuten zal ik ongeveer zoo met hem geloopt hebben — wat is een man in zulke omstandigheden toch zonder vrouw: hoe hulpeloos en onmachtig gevoelt hij zich — toen snel als de bliksem de lucht, een gedachte mijn brein door-kliedde: Eureka! Ik heb het gevonden! Natuurlijk had hij honger. Daarom huilde hij en wilde hij niet lachen. Een groot mensch kan zelfs niet lachen als hij honger heeft, laat staan een flinke, gezonde baby van acht maanden!

Fluks legde ik hem in zijn wiegje en snelde naar de keuken waar ik wist zijn fleschje te kunnen vinden. Ja, ik wist waar ik het vinden kon, maar natuurlijk vond ik het niet dan na lang zoeken. Een beetje melk opzetten was nu het werk van een oogenblik en triomfeerend keerde ik met het voorwerp dat mij en baby uit de ellende zou verlossen, in de kamer terug.

„Stil maar boy!” riep ik hem van verre tegen, „stil maar hoor, je krijgt lekkere mekkie. Pappie heeft het fijn voor je klaargemaakt!”

Vol zelfvertrouwen diende ik hem zijn fleschje toe, niet twijfelend of het zou helpen. En het hielp! Direct begon hij te zuigen dat het een lieve lust was. Zelfvoldaan sloeg ik het aardige tafereeltje gade: wat zou mijn vrouw in haar schik wezen, omdat ik mij zoo goed van mijn taak als kin-dermeisje gekwetend had! En wat zou... Allemachtig!

Wat nu weer! Daar schiet me de speen van de flesch af, en de melk gutst over baby en door zijn wiegje heen. Waarschijnlijk had ik de fop niet stevig genoeg bevestigd, maar wie denkt daar ook aan als je jongste als een hongerige wolf om eten schreeuwt?

Snel nam ik hem op uit zijn bedje, zette hem weer op mijn arm en trachtte door met hem de kamer op en neer te loopen zijn inmiddels weer aangevangen geween te doen eindigen. Het baatte echter niet. Al maar sneller en sneller begon ik te loopen, kronkelde mij tusschen stoelen en kastjes en tafel

Vrouwetype uit een der meest afgelegen oases van de Sahara (Afrika).

tuigd zijt, dat het meisje waar gij van houdt een engel is, en dat zij nooit wreed zal zijn, wacht u om spottend uw schouders op te halen. Ook uw beurt zal komen — even zeker als uw belastingbiljet. Wanneer gij maar eenmaal getrouwd zijt, en er een baby zal zijn. Dan zal uw vrouw u ook wel eens alleen laten met de jonge spruit... En dan zal het u gaan als mij...

Ik was twee jaar getrouwd, toen mijn vrouw op zekeren middag tegen me zei: „Lieve, ik moet naar mijn moeder. Ik ga morgen kersen inmaken, en daarvoor heb ik haar nog een en ander te vragen. Zal je vooral goed op Bobby passen? Ik blijf niet lang weg. Hij slaapt nu lekker in zijn wiegje, en hij zal heusch niet gauw wakker worden. Ik ben zóó terug! Dag lieve!”

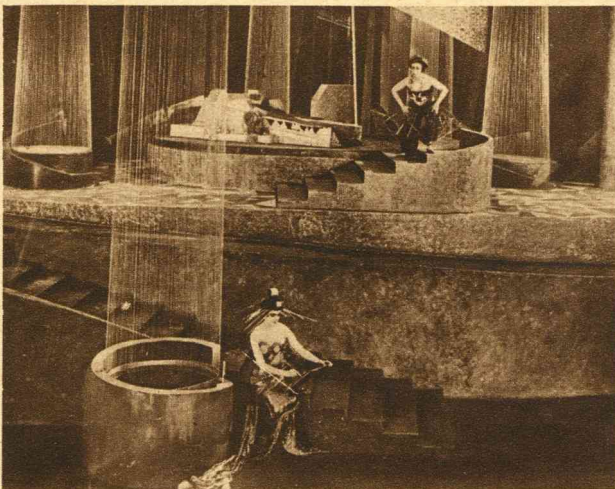
Ik kreeg een zoen en mijn vrouw was weg... „Even”. — Jawel, dat kende ik reeds, dat „even”. De eerste paar uren zou ze zeker niet terug zijn. Maar enfin, ik was juist bezig aan een interessante verhandeling over den stand der techniek in de oudheid — een onderwerp dat mij altijd machtig geïnteresseerd heeft —, zoodat ik, als baby slapen bleef, mijn tijd wel zou doorbrengen. Ik installeerde mij tot dit doel in een gemakkelijken stoel, legde mijn beenen op een anderen en begon te lezen...

Nauwelijks zat ik vijf minuten, of een onbehaaglijk, onrustig gevoel maakte zich van mij meester. Het was alsof ik een of ander onheil voelde naderen. Zou er iets aan de hand zijn met baby? Een oogenblik luisterde ik ingespannen: neen, in den anderen hoek der kamer, waar hij in zijn wiegje lag, was alles rustig. Juist wilde ik weer gaan lezen, toen ik als door een macht buiten mij gedwongen werd naar hem te gaan kijken. Ik boog mij over zijn met kant en strikjes en lintjes versierd wiegje: hij sliep rustig, zijn eene knuistje half in zijn mond geduwd. Een gevoel van weelde en geluk welde in mij op, toen ik mijn rosigen, gezonden vent daar zoo liggen zag. Hoe trots gevoelde ik mij, dat ik zijn vader was... Hoe lief, hoe engelachtig zag hij eruit...

Op dit oogenblik gingen zijn oogjes open, zijn knuistje zakte naar beneden en hij pinkte mij met zijn kleine donkere oogjes aan...

„Dag honnepon!” zei ik, hem tegen zijn wang tikkend, en liefjes lachend in de overmaat van mijn geluk.

Maar hij scheen niet erg in zijn humeur te zijn, beantwoordde tenminste mijn begroeting door luid te gaan schreeuwen.

Een interessante scène uit de russische film „Aelita”

die deels op de aarde, deels op Mars speelt.

Een nieuwe film-ster.

Elisabeth Bergner, die, hoewel zij nog jong is, reeds tot de grootste tooneelspeelsters der wereld gerekend wordt, is thans tezamen met Emil Jannings opgetreden in de film „Nju”, waarbij zij zoo'n succes had, dat zij waarschijnlijk wel voor goed naar de film zal overgaan. Onze foto geeft haar terwijl zij voor de film speelt.

Een Berri-berri-vrouw uit West-Soedan (Afrika).

door, mijn lichaam in allerlei fantastische bochten wringend om niets om te stooten. Maar ondanks al mijn equilibristische toeren kon ik toch op een gegeven oogenblik een botsing met de theetafel niet vermijden. Gevolg: scherven, en baby en ik bijna op den grond.

Wanhopig sloeg ik met den schreeuwenden boy op mijn arm de ruïne om mij heen gade. Wat zou mijn vrouw nu wel zeggen als ze thuiskwam? En hoe lang zou het nog duren eer ze kwam om mij uit mijn benarde positie te verlossen? Ik keek naar de klok. Lieve hemel! Ze was nog geen uur weg! Het zou dus nog wel even aanloopen voordat ze terugkeerde. In ieder geval had ik allen tijd de scherven op te ruimen. Want dat moest gebeuren: de indruk zou dan tenminste niet zoo erg zijn, als wanneer ze den chaos zóó vinden zou! Ik plantte baby in mijn luien stoel, stutte hem met kussens, opdat hij rechttop kon blijven zitten en begon wat nog heel

was aan kopjes en schoteltjes op de tafel te zetten. Veel was er niet meer intact van het kostbare servies dat wij met ons trouwen van tante Jane — een door mijn vrouw om voor mij onbegrijpelijke redenen geadoreerde oude dame — gekregen hadden. Toen ik den gerechten inventaris geteld had: twee kopjes en drie schoteltjes, raapte ik de scherven bijeen, terwijl Bobby in mijn stoel hevig, gilde alsof hij vermoord werd. Wat voor den duivel kon dat jong toch hebben? En hoe lang zou mijn vrouw nog wegblijven? Het kwam mij nu voor alsof het reeds een week of zes geleden was dat zij mij kuste en wegging!

„Wacht eens,” dacht ik plotseling bij mijzelf, „hij heeft misschien behoefte aan wat afleiding! Ik zal eens wat kunstjes voor hem vertoonen!”

Hoewel ik heelemaal niet in de stemming was — hetgeen ik u zeker niet meer nader behoef te verklaren — begon ik tegen den muur op mijn hoofd te staan, een kunst die ik „toen de jongenskiel nog om mijn schouders gleed” met veel succes beoefend had. Echter... ik ontdekte aldaar dat ik sinds dien tijd een dagje ouder geworden was en bepaald te weinig lichaamsbeweging nam: ik bracht het niet verder dan tot een wanhopige poging en schramde daarbij met mijn beenen langs de verf van de deur, waarop een paar groote krassen verschenen. Krassen op de pas geschilderde deur! Wat zou mijn vrouw daar nu weer van te zeggen hebben!

Een dwaze gedachte welde in mij op: kon ik maar vluchten, weg uit dit oord der verschrikking, waarin een baby op ontaarde

wijze schreeuwde en alles mij tegenliep. Ik voelde dat ik was van zenuwen. Want het is gewoonweg ongelooflijk, hoe het gehuil van een klein kind je nerveus kan maken, vooral als je daarbij nog aan den eenen kant hevig naar de thuiskomst van je vrouw verlangt en aan den anderen kant vreeselijk tegen de ontmoeting opziet, vanwege het onheil dat je — zij het dan ook geheel onvrijwillig — hebt aangericht.

„H-è-è-è... h-i-i-i... hoe-oe!!!” aldus zette mijn jongste — en gelukkig tevens mijn oudste, bedacht ik — zijn lied voort. Met een somberen blik sloeg ik hem en de omgeving gade. Als een verslagen generaal stond ik op het slagveld. Van mijn pogingen op hem te amuseeren had ik afgezien: hij had er niet eens notitie van genomen. Ik was aan het eind van mijn Latijn. Aan een doffe wanhoop ten prooi zette ik mij in mijn stoel, na er natuurlijk eerst baby uitgenomen te hebben. Ik liet hem nu paardje rijden op mijn knie, een beweging die spontaan in mij opkwam: ik kon eenvoudig niet stilzitten. En misschien dat het hem ook wat afleiding bezorgen zou. Eilacy! Ik weet niet welke goden zich dien middag tegen alles wat ik ondernam verzetten, maar zoo veel is zeker, dat baby nog harder begon te schreeuwen.

Toen hield ik op hem paardje te laten rijden. Ik ging languit achterover in mijn stoel liggen, Bobby tegen mij aandrukkend. Liet hem nu huilen en trappelen en slaan (waar haalde dat jong toch al die armen en beenen vandaan?). Ik was op, verlangde naar rust, sloot mijn oogen en trachtte mij ongevoelig te maken voor zijn kreten die mijn trommelvliezen bijna verscheurden. Met geweld wilde ik mijzelf dwingen tot kalmte. Moest ik niet ook eens nadenken hoe ik alles aan mijn vrouw verklaren zou? Hoe ik haar hetgeen ik had doorgemaakt zou vertellen om haar medelijden met mij op te wekken en zodoende óók nog een storm van haar kant te bezweren?

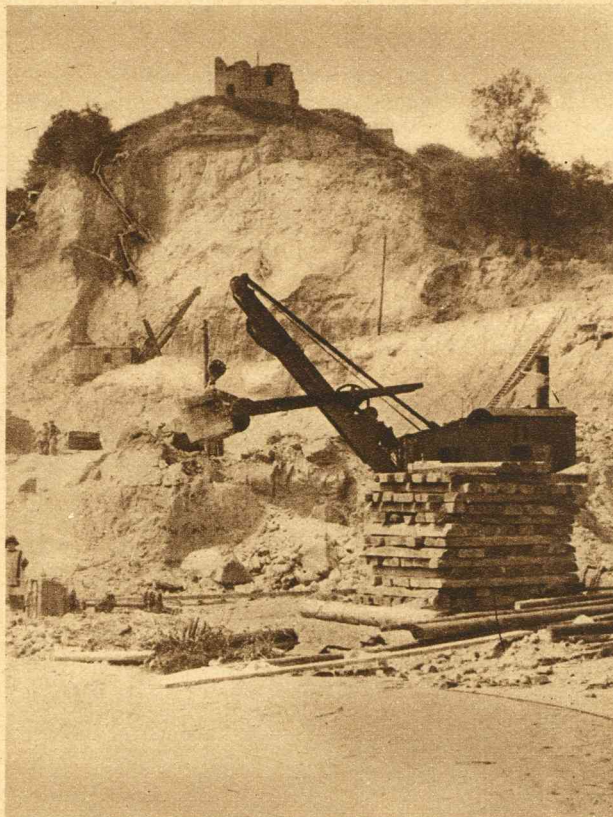
Ja, ik zou haar vertellen van al de pogingen die ik in het werk gesteld had om ons „triefelaartje” tot kalmte te brengen. Ik zou haar wijzen op....

Lieve Hemel! Wat was dat nu weer voor een raar gevoel ter hoogte van mijn maagstreek. Wat werd het daar ineens zonderling warm en vochtig! Goeie genade! Nu was de maat van mijn ellende vol! Waarom behoef ik u niet te zeggen: als ge een baby van acht maanden op uw schoot hebt en die plaats wordt vrij plotseling vochtig-warm om daarna snel af te koelen, dan weet ge wel hoe laat het is....

Ik stond op, legde baby weer in mijn stoel en bekeek de plek waar zich de verdachte symptomen geopenbaard hadden. Geen twijfel meer mogelijk. Het ergste was geschied. Het vest en de broek van mijn zoo goed als nieuwe pak vertoonden een donkere vlek....

Zóó kon ik niet blijven zitten of lopen. Ik moest mij

verkleeden. Als men zelf te oud geworden is om dingen te doen als nu net baby gedaan had, brengt nat goed je een gewaarwording bij die je een rilling op je lichaam jaagt. Ik snelde dus naar boven om mij te verkleeden en verkeerde in een gemoedsstaat dien ik niet zal trachten nader te

De St.-Pietersberg te Maastricht

gaat verdwijnen. Langzaam maar zeker wordt er aan de afgraving gewerkt. De foto hierboven werd genomen terwijl men bezig was den berg te beschieten om de steenen los te krijgen. De weg was dan ook afgezet even voorbij de plaats waar het kleine meisje staat.

omschrijven. Ik vrees dat de herinnering mij te machtig zou worden.

Nauwelijks was ik halverwege met mijn toilet, of er werd gebeld! Den hemel zij dank! Mijn vrouw! Reeds stond ik met den knop van de deur in mijn hand om haar tegemoet te snellen, zoo vlug als ik het zelfs in de eerste dagen van ons huwelijk niet gedaan heb, toen ik mij bedacht:

als het eens een van de burens was, die mijn vrouw hadden zien uitgaan en door het schreeuwen van baby kennis hadden gekregen van den hopeloozen toestand waarin ik mij bevond? Dan kon ik zóó niet opendoen! Een moment stond ik besluiteloos: zou ik het wagen? Toen ging de bel weer, lang en aanhoudend. Wat kan ook een elektrische schel iemand irriteren, vooral als een baby van acht maanden met uitnemende longen en veel wilskracht voor de begeleiding zorgt. Neen, niet opendoen, het is stellig een van de burens, flitste het door mijn brein. Snel trachtte ik mijn toilet te voltooien. Dat het mij in de gegeven omstandigheden tegenliep, behoef ik niet te vermelden. Natuurlijk: hoe kan het anders! Als je je haast, als er iemand voortdurend op de elektrische schel drukt en, last but not least, een baby luid en doordringend schreeuwt, dan kan het niet anders of je vingers doen precies averechts verkeerd!

Gelukkig, eindelijk was ik klaar. Ik viel meer dan ik liep de trap af, brak mijn nek haast over een matje in de gang — wat doen die dingen daar ook voor iedere deur! — rukte de straatdeur open en viel een beroerte nabij in de armen van mijn vrouw, die... huilde. Ze had buiten onzen jongen hooren schreeuwen, had zich, omdat ze niet direct opengedaan werd, alvast maar het ergste voorgesteld en liep me haast ondersteboven om bij Bobby te komen. Als een schooljongen volgde ik haar, onderwijl zoo goed en zoo kwaad het ging haar vertellend hetgeen ik had uitgestaan. Maar ze had geen ooren voor mij — ik had haar nog niets gezegd van het gebroken servies en de krassen op de pasgeverfde deur. Ze nam baby uit mijn stoel, zette hem op haar arm, zei: „Tuut-te-tuut” tegen hem, en — waakte of droomde ik? — hij was stil. Als een muisje!

Toen wilde mijn vrouw hem in zijn wiegje leggen, zag de natte situatie aldaar en keek mij met haar betraande oogen niet-begrijpend en verbaasd aan.

Ik vertelde haar alles met het meewarigste gezicht dat een man tegenover zijn vrouw zetten kan. Ze zag mij vernederend aan, maakte een paar opmerkingen die ik hier niet herhalen zal. U zult toch wel begrijpen dat ze niet van de aangenaamste soort waren als ik u zeg, dat ik het maar het beste vond den avond niet thuis door te brengen. Ik loog daarom dat ik nog noodzakelijk naar kantoor moest, en verdween. Als een hond die een standje met zweepbegeleiding van zijn baas gehad heeft.

Het heeft dagen geduurd eer mijn vrouw over het servies en de krassen op de deur heen was. Wat mijn vrouwelijke lezers natuurlijk volkomen begrijpelijk zullen vinden. En wat ik niet zal trachten hen uit het hoofd te praten, mits ze dan ook mijn ontboezeming, aan het begin van het relaas mijner avonturen geuit, begrijpen. Wat de liefhebbende jongeling natuurlijk vanzelfsprekend thans doet! J. C.

Het Plein te Veere in de zeventiende eeuw,

naar de schilderij van Jan van der Heyde, een Nederlandsch schilder die in 1637 te Gorinchem geboren werd en in 1712 overleed. Zijn schilderijen behooren tot de beste werken der Hollandsche school uit de tweede helft der 17e eeuw. Op lateren leeftijd legde hij zich op technische uitvindingen toe, waarvan de voornaamste die der slangbrandspuiten is. In 1672 werd hij hoofdbrandmeester te Amsterdam, waar hij een brandspuitenfabriek oprichtte.

HET HERVONDEN GOUDLAND

Een verhaal uit Zuid-Arabië
door NIELS MEYN
Geautoriseerde vertaling uit het Deensch

(12)

In 't midden van die plaats, waarvan de lange zijde precies van 't zuiden naar 't noorden liep, verhief zich een groot steenen altaar.

Ten westen van die plaats of voorhof was een iets kleiner plaatsje uitgehouwen, dat bijna geheel werd ingenomen door een altaar van wel tien meter hoog; een breede trap leidde naar het bovenvlak.

Ten zuiden van het altaar leidde een kleine trap naar een plateau op den eigenlijken top van de rots en hier was nog een derde altaar geplaatst, cirkelvormig en met in 't midden een ronde holte.

Alle details van dit merkwaardige bouwwerk waren met de grootste nauwkeurigheid uitgevoerd en overal was de zwarte rotssteen spiegelglad gepolijst.

„Dat zou wat voor den professor geweest zijn,” riep Holst, „'t is stellig een echt oud-Arabisch bergheiligdom wat we hier gevonden hebben.”

„'t Is in elk geval verbazend mooi van constructie,” merkte Elver bewonderend op.

„'t Is gewoon een sprookje,” riep Holst geestdriftig, „en 't geeft een schitterende toelichting bij de talrijke Arabische sagen van kolossale bouwwerken die midden in de woestijn door geesten en demonen zijn neergezet.” Hij rende om de vierkante uitgraving heen en sprong in den voorhof neer.

„Kom eens kijken,” riep hij vol vuur, „er gaat een smalle trap naar beneden tot in den schoot van den berg.”

„Wacht even,” riep Elver terug en Holst ging op een steenblok zitten, terwijl de ingenieur haastig naar de bagage liep. Na een oogenblik kwam hij terug met een acetyleen-lamp en toen begon de reis naar de onderwereld.

De trap was smal en glad en daalde zeer steil naar beneden; het schelle licht lokte een ongelooflijk aantal reusachtige vleermuizen, die om de beide mannen heen zwermde. 't Was alsof de sinds lang gestorven zielen van een doode wereld hen wilden verwelkomen. Meer dan een uur duurde de afdaling; toen eindigde de trap in een ruim hol. Elver, die voorop liep, bleef eensklaps staan en doofde de lamp uit. „Stil,” fluisterde hij en pakte Holst bij den arm.

Ze bleven alle twee staan met ingehouden adem, luisterend naar een dof gegons dat uit de diepte van het hol tot hen opsteeg.

't Was niet twijfelachtig: wat ze hoorden was een zwak gemompel van stemmen.

„Laten we verder gaan,” fluisterde Holst en ze drongen dieper door, steeds in 't donker met de karabijnlopen voor zich uit tastend. De stemmen werden al duidelijker en 't duurde niet lang of ze konden enkele woorden onderscheiden.

„Zooals ik zeg, 't is heelemaal uw schuld,” klonk een booze, scherpe stem, „ik heb die onzinnige moordpartij in de woestijn afgeraden. Hadden we de karavaan gevolgd, in plaats van de voorzienigheid te willen spelen, dan zaten we nu zeker niet hier.”

„Ja, en als we toen bij de brug ons woord hadden gehouden, dan waren we onze twee beste mannen niet kwijt geraakt,” merkte een rustige stem op, „en dan hadden we ook niet den moord op de soldaten van het fort op ons geweten.”

„Wel allemachtig,” riep Holst, „'t zijn onze kameraden. Maar hoe komen ze hier?”

Elver vergat alle voorzichtigheid en ging haastig op een zwak lichtschijnsel af, dat een eind voor hen uit zichtbaar was. 't Hol maakte een scherpe bocht en eensklaps stond hij in 't heldere maanlicht in een open galerij, uitzien op een rond dal, dat aan alle zijden ingesloten was door torenhooge, loodrechte rotsmuren. Slechts een smalle spleet tegenover de galerij duidde den ingang aan.

De galerij zelf lag verscheidene meters boven den bodem van het dal en was dus stellig van beneden af niet zichtbaar. Voorzichtig boog hij zich over den rand en had toen 't gezicht op de heele expeditie, die daar beneden kampeerde. De tenten waren opgeslagen en de kameelen lagen te herkauwen. Bij den ingang van de spleet liepen twee manschappen heen en weer met 't geweer in den arm en hielden de wacht. Vlak onder

de galerij zaten Clarcke en de overige leiders te eten en onderwijl te beraadslagen.

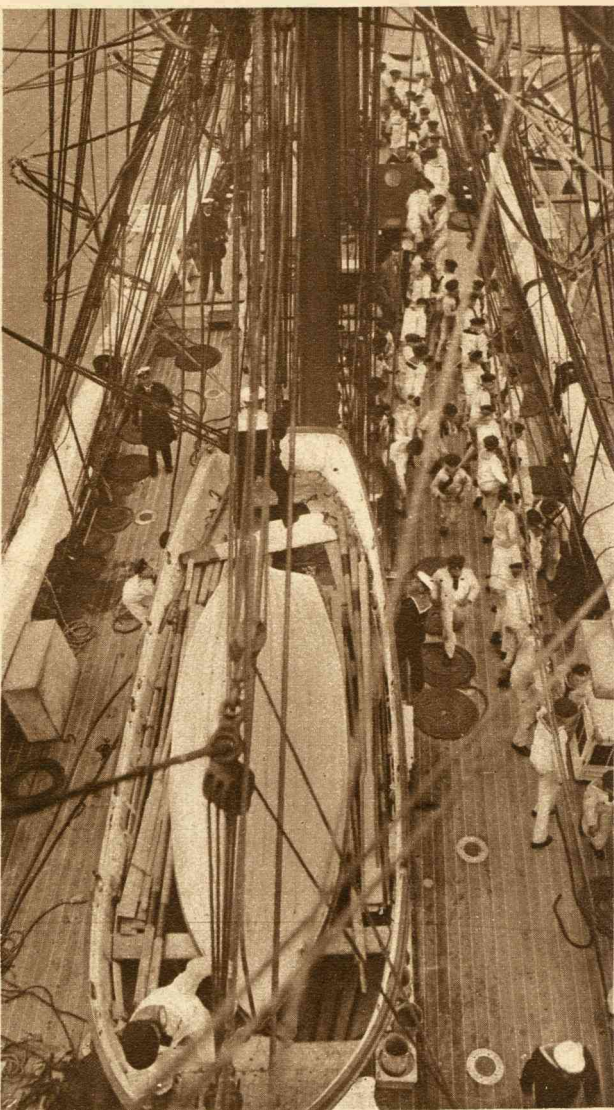
„In elk geval kan niemand 't helpen, dat we nu weer niet verder kunnen,” zei Clarcke, „wie had kunnen denken, dat de weg midden tusschen de rotsen doodloopt. Er zit niets anders op dan morgen om te keeren en een van de andere paden te probeeren.”

„U hadt mijn raad moeten volgen,” beweerde Jack Stringer heftig; hij zat met zijn gezicht in 't volle maanlicht en droeg nog duidelijke sporen van zijn bokspartij.

„We hadden een paar van die zwarten, stevig gebonden, moeten meenemen en hen moeten dwingen ons den weg te wijzen.”

Clarcke haalde de schouders op. „'t Is altijd heel gemakkelijk, om te zeggen, wat men had moeten doen. Maar 't is een feit, dat we van den rechten weg zijn afgedwaald . . .”

„Ja, dat zijn we zeker, en wel van af 't oogenblik,

Van uit het Kraaiennest.

Hierboven brengen wij een interessante foto genomen van uit het kraaiennest van het Zweedsche opleidingsschip Najaden, dat Maandag 1.1. te Den Helder binnenliep. De kiek werd gemaakt op het oogenblik dat de bemanning bezig was een der booten uit te brengen. Rechts ziet men hoe de matrozen met vereende krachten trekken aan een langen kabel, waardoor de boot buiten boord gedraaid wordt.

dat we de karavaan overvallen hebben,” viel de professor hem in de rede.

„En dan dat vervloekte ongeluk met de benzine,” bromde kapitein Billstone, „wat bliksem, waarom moest nu juist dat kameel in den afgrond storten.”

Holst was ook op de galerij gekomen en stond nu naast Elver.

„Nemesis,” prevelde hij.

Elver lachte. „Ze hebben hun verdiende loon. Maar dat doet er minder toe.” Hij keek op zijn horloge. „Over een paar uur is 't twee uur in den ochtend en dan ligt het gansche dal in diepe duisternis. Vertel me eens, werkt die motor ook met zuivere petroleum inplaats van met benzine?”

„Hij is er op ingericht,” zei de dokter. Elver wierp een onderzoekenden blik over het dal, dat breed genoeg was om een opstijging mogelijk te maken. „Wil jij 't zelf doen — of wil ik?” Hij wees op het vliegtuig dat aan den anderen kant stond opgesteld en in het maanlicht schitterde en blonk.

„Ik wil 't wel doen,” antwoordde de dokter, „maar er is niet veel tijd te verliezen.”

Ze gingen weer terug naar de trap en staken de lanternen aan. En toen gingen ze snel er van door. Toen ze bij 't kameel terugkwamen, ledigden ze een van de waterzakken en, voorzien van een houweel, renden ze naar de petroleumbron. Na twintig minuten hard doorwerken kwam de heldere vloeistof naar boven en werd de zak gevuld.

Om half drie stonden ze weer op de galerij, die nu

in de diepste duisternis lag. Holst kreeg een touw om de schouders en werd langzaam neergelaten. Daarna volgde de zak met petroleum en toen sloop hij voorzichtig langs de tenten, waar een klein wachtvuur flauw brandde. Hij bereikte het toestel en vulde het reservoir. Toen sloop hij terug naar het kamp en kroop op handen en voeten naar de tent waar de proviand en de munitie bewaard werden. Voor den ingang zat een soldaat, half in slaap, met de karabijn tegen zijn schouder geleund.

Holst nam zijn mes en sneed een groot gat in den achterkant van de tent. Hij kroop naar binnen en stak een lucifer aan. De gele vlam sputterde en laaide even op en hij bleef een oogenblik met kloppend hart luisteren, zich onderwijl oriënteerend. Toen ging het licht uit, maar niemand had hem gehoord.

Hij sleepte de twee machinegeweren en al de munitie die hij vond naar buiten en droeg dat alles in eenige keeren naar 't vliegtuig. Zoo geluidloos mogelijk bracht hij zijn buit in den stuurstoel, en bond hem daar vast. Een oogenblik later was hij zelf op zijn plaats. De schroef suisde rond en het vliegtuig liep over den bodem van het dal. Er klonk een luid gesnor en met een geweldig lawaai steeg het op. In een steile spiraal ging het de lucht in en eer de wachtposten tot bezinning waren gekomen, verdween het boven den rand van de bergtoppen en vertoonde zich een kort oogenblik als een lichtende openbaring tegen den nachtelijken hemel.

Elver, die in de grootste spanning op de galerij had staan wachten, zag een tiental vurige strepen de duisternis van het dal doorboren, terwijl de echo der schoten eenige malen dreunend weerkaatst werd door de rotsmuren.

Toen klonken er luide kreten en toornige stemmen, maar Elver gunde zich niet den tijd om te hooren wat er gezegd werd. Met groote sprongen rende hij, eenige treden te gelijk nemend, de trap op.

De stoutmoedige onderneming was boven alle verwachting geslaagd.

Hoofdstuk VIII.

DE WITTE STAD.

„Als ik bedenk, wat de professor allemaal misloopt, dan kan 't me meer en meer voor hem spijten,” verklaarde Holst. „Wij staan hier nu met ons beiden letterlijk op den drempel van het onbekende, terwijl de anderen aan 't dwalen zijn door de bergpassen.”

Elver haalde de schouders op, zijn gewone gebaar, wanneer het gesprek liep over een thema, dat hem niet interesseerde. „Ze krijgen hun verdiende loon,” zei hij, „maar ik zal niet ontkennen, dat ik over al deze merkwaardigheden liever de uitleggingen van den professor zou hooren dan onze eigen gissingen.”

Ze zaten samen op het groote altaar, en tuurden naar de zon, die onderging achter de verre bergtoppen.

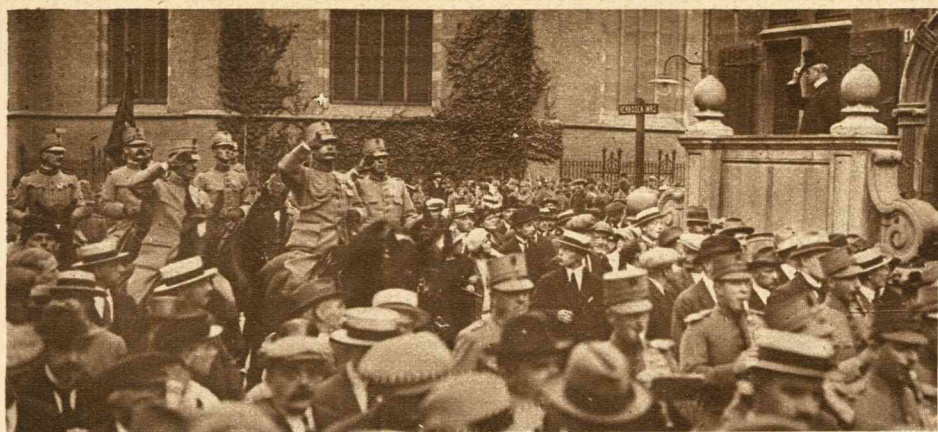
Bij 't vallen van den nacht zouden ze een expeditie beginnen naar het dal, aan de andere zijde van den hoogen bergkam.

Na de verovering van het vliegtuig had Holst een kleine proefvlucht gedaan, en daarbij ontdekt, dat zich aan den anderen kant van den bergkam, ten noorden van het rots-heiligdom, een breed dal uitstreckte. Aan den voet van de rots lag een groote stad met een menigte witte tempels en paleizen en buiten haar muren lagen verrukkelijke tuinen met palmen en vruchtboomen. Midden door het dal stroomde een breede, zilverachtige rivier.

Dit was geen uitgestorven stad van bouwvallen, integendeel. — De tuinen schenen goed onderhouden en de koepels en torenspitsen der paleizen waren schitterend verguld en fonkelden in 't zonlicht. Hij was te hoog in de lucht om details te kunnen waarnemen, of om levende wezens te ontdekken. Maar in elk geval was het een stad van eenig belang.

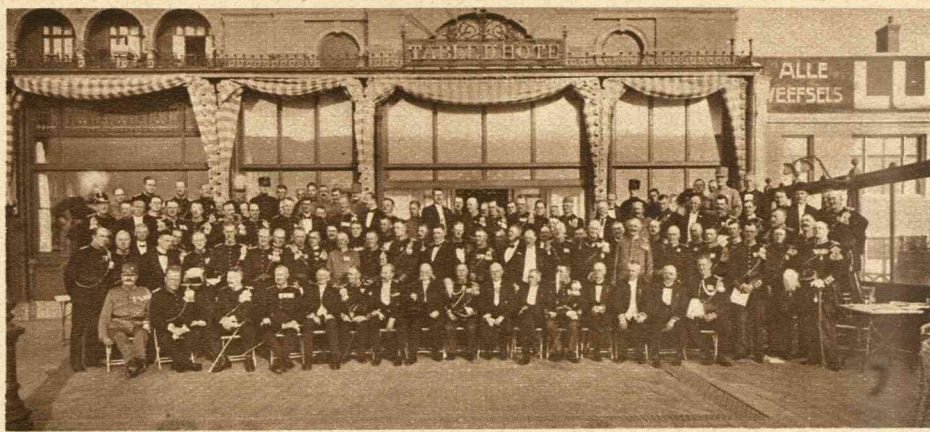
't Kwam er nu maar op aan, om uit te vinden hoe men er komen moest. De bergwand was te steil om een afdaling te kunnen wagen, en een weg of pad was er ook niet. Zeker, ze hadden 't vliegtuig, maar geen van beiden hadden ze lust om als een bovenaardsche openbaring uit den hemel te komen neerdalen. Ze besloten dus, om 't nog even aan te zien; misschien was er toch wel de een of andere weg naar beneden. Want, zooals Elver opmerkte, het bergheiligdom kon toch niet zich zelf gebouwd hebben en dus stond 't zeker wel op de een of andere manier in verbinding met de stad in 't dal. Ze stelden een nauwkeurig onderzoek in en Elvers vermoeden bleek juist te zijn. Achter het groote altaar was een zorgvuldig verborgen, nauwe doorgang, die langs den voorhof liep en uitkwam op een open pleintje.

(Wordt vervolgd.)

Het 95-jarig bestaan der regimenten Grenadiers en Jagers.

Links: Tijdens een marsch door de residentie van twee compagnieën grenadiers en jagers, bracht de burgemeester, de heer J. A. N. Patijn, staande op het bordes van het Stadhuis een saluut aan het vaandel. (X) De commandant van de jubileerende, door Koning Willem I opgerichte regimenten. Rechts: Groep van militaire en burger autoriteiten, die deelnamen aan het diner, dat naar aanleiding van het 95-jarig bestaan in het Kurhaus te Scheveningen gegeven werd.

John W. Davis

de candidaat der democraten voor den Amerikaanschen presidentszetel.

De Nederlandsche Mij. tot Bevordering der Geneeskunst.

De deelnemers aan de 75ste jaarlijksche vergadering, die van 6—9 Juli te 's-Gravenhage gehouden werd.

Jhr. J. A. Roëll,

gepens. vice-admiraal, oud-min. van marine, Adjutant van H.M. de Koningin i.b.d., is op 85-jarigen leeftijd te 's-Gravenhage overleden.

Links:

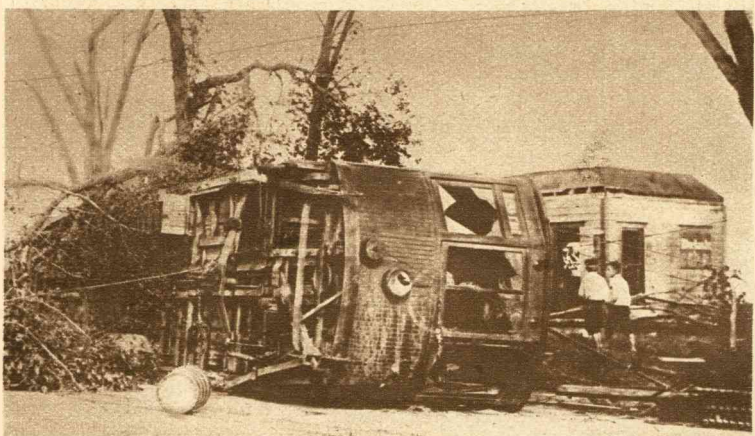
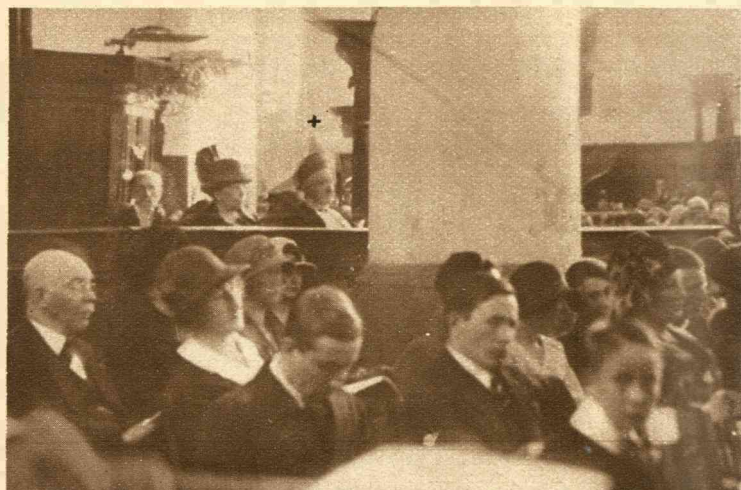
Een schitterende prestatie.

De aankomst op het Centraal Station te Amsterdam van de Mandoline-club, „Amicitiae", die op het Muziekconcours te Parijs drie eerste prijzen behaalde.

Rechts:

De Zomeruitvoering te Naarden.

Zaterdag 5 Juli werd te Naarden de gewone jaarlijksche zomeruitvoering gegeven onder leiding van Johan Schoonderbeek. Onder de aanwezigen bevond zich o.a. H.M. de Koningin-Moeder (x)

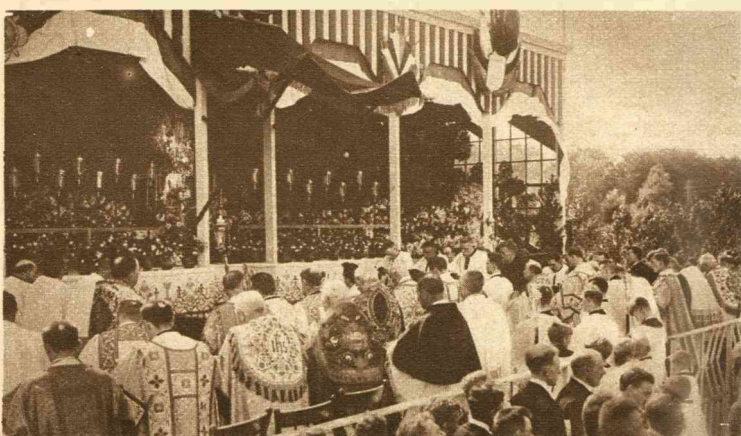

De tornado te Ohio.

Onlangs richtte een tornado in staat Ohio een hevige verwoesting aan. Op onze foto ziet men een zwaren tramwagen, die door de kracht van den storm werd omvergeworpen.

Generaal J. B. van Heutsz, oud-Gouverneur-Generaal van Ned. Indië, is te Montreux op 73-jarigen leeftijd overleden.

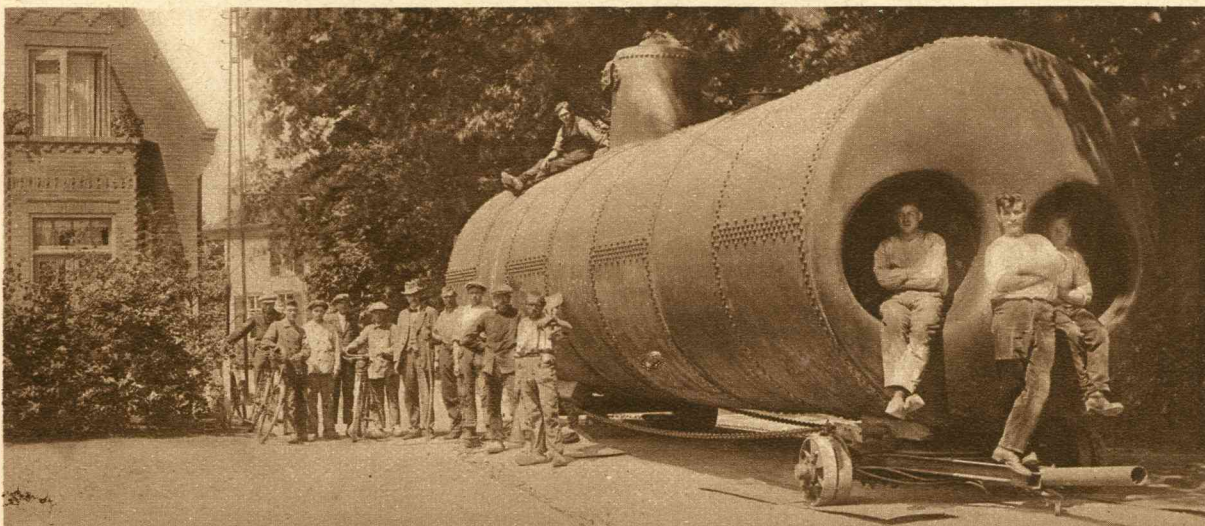

Het gewestelijk Eucharistisch Congres te Noordwijk dat Zondag 1.1. gehouden werd. — Onze foto werd genomen tijdens het Lof, dat des avonds in de open lucht gehouden werd.

De „Willem Six"

het hollandsche 6-meter jacht dat op de zeilwedstrijden te Havre het wereldkampioenschap behaalde. — Stuurman mr. R. Carp.

Een niet alledaagsch transport

Verleden week werd door het dorp Olst een ketel vervoerd, die ruim 25.000 K.G. woog. Het transport van den ketel, die 12 M. lang en 2.6 M. breed was, duurde, hoewel het zeer voorspoedig ging, vier dagen.

Miss McKane,

die op het tennistornooi te Wimbledon 't wereldkampioenschap behaalde.

VOOR ONZE

Nuttige Wenken.

HET REINIGEN VAN VIJLEN.

Het is verkeerd vijlen in spiritus te doopen en dezen dan aan te steken, omdat de werktuigen daardoor minder hard worden. Het is echter uitstekend ze voor den arbeid in heet water te steken en af te borstelen, en nog beter ze onder druk van heeten waterdamp te brengen.

Gebruikte vijlen kan men in orde maken door een zuurbad (1 deel salpeterzuur, 3 deelen zwavelzuur en 7 deelen water) daarop volgt een water- en kalkmelkbad, invetten met olijf- of terpentijnolie en afschuren met fijn gemaakte cokes.

Oude vijlen pakken weer als men ze met houtskool afwrijft of op een vochtige plaats een weinig roestig laat worden.

Het dragen van kousebanden onder de knie is nadeelig, omdat dit den bloedsomloop belemmert. Beter is het de kousen met elastieken aan een daarvoor bestemden band om het middel te bevestigen.

Dorens en splinters moeten zoo spoedig mogelijk uit elke wond worden verwijderd; vaak is het noodig bij splinters die zijn blijven zitten de wond iets in te snijden. Doch dit laatste moet een dokter doen!

Ijzer kan jarenlang tegen roest gevrijwaard worden, als men het $\frac{3}{4}$ uur in een oplossing van potasch of soda in water legt, het dan niet afdroogt, maar het laat opdrogen.

Ruiten kan men ondoorzichtbaar maken met een oplossing zout in licht bier.

Idem, maar duurzamer, met een oplossing van was in terpentijnolie. In beide gevallen gebruikt men hiervoor een penseel.

Het glas van schilderijen houdt men het best schoon, door het van tijd tot tijd met penseelen met spiritus, waaraan een beetje geest van salmiak is toegevoegd, te bestrijken.

Om nachttafeltjes droog en reukvrij te houden, doorboort men bodem en achterwand met een niet te dunne boor.

De nieuwe Mode.

Links: Reismantel van wollen stof met groote ruiten, cape en hoogen kraag. Rechts: Costuum van gabardine. Rechte rok, opzij ingeknipt. Kort, Engelsch jasje met breede schouders en smal ceintuurtje. — Bovenstaande zeer chique modellen werden door ons ontleend aan het zoojuist verschenen nummer van „Record”, het fraaie modeblad dat onze abonnees als premie op „Panorama” voor den geringen prijs van f 2.50 per jaargang van twaalf nummers bestellen kunnen (gewone prijs f 5.—). Record verschijnt iedere maand in een fraai gekleurd omslag en bevat een unieke collectie nieuw-modische modellen, die zeer eenvoudig zijn na te maken. Op verzoek zendt onze administratie gaarne een proefnummer na ontvangst van 10 cents aan postzegels.

HUISMOEDERS

Recepten.

Compôte van aardbeien.

Benodigd: 500 gram aardbeien, 150 gram suiker, $\frac{1}{2}$ dL. water, sap van $\frac{1}{2}$ citroen, zoo noodig sago.

Bereiding: De suiker in het water oplossen, het citroensap toevoegen; de aardbeien wasschen, tot het aanhangende zand geheel verwijderd is; de kelkjes en steeltjes er voorzichtig afplukken en de vruchten in het suikerwater slechts enkele minuten laten koken. Ze vervolgens met een schuimspaan voorzichtig uit het vocht nemen en in een compôteschaal leggen. Het vocht, dat vrij dik ingekookt of met sago gebonden moet zijn, omdat het door het nog uitlopende aardbeiensap verdund wordt, over de vruchten uitgieten, als het nagenoeg bekoeld is.

Compôte van ongekoekte aardbeien.

Benodigd: 1 K.G. kleine aardbeien, z.g.n. Bredasche of Rijnsburger aardbeien, 125 gram poedersuiker, 1 dL. Rijnwijn.

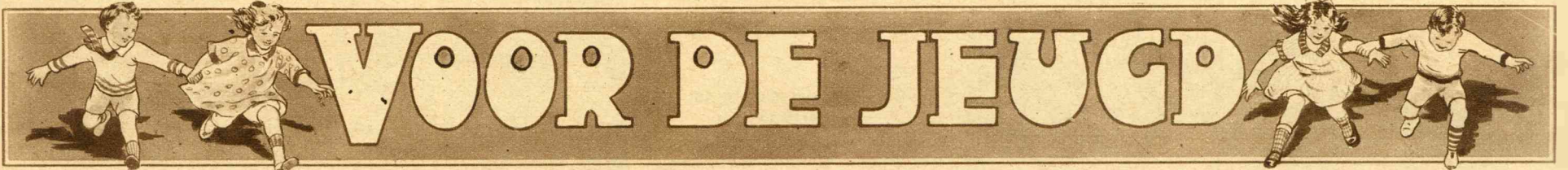
Bereiding: De aardbeien, waarvan de kelkjes bij het plukken aan de plant zijn blijven zitten, wasschen, goed laten uitlekken en laag om laag met de poedersuiker in een compôteschaal leggen; daarna den wijn er over uitgieten. Deze compôte moet minstens een uur voor het opdienen gereed gemaakt worden, aangezien het aroma slechts langzamerhand in het vocht overgaat.

Amandeltaart.

Benodigd: 150 gram amandelen, 50 gram aardappelmeel, 150 gram suiker, 2 lepels water of brandewijn, iets zout, 6 eieren.

Bereiding: De eierdooiers met de suiker zoolang kloppen, tot ze dik en wit van kleur zijn.

Vervolgens de gemalen of gestampte amandelen, het meel, het zout en het water of den brandewijn toevoegen; ten laatste het zeer stijfgeklopte eiwit er luchtig doormengen. De massa dadelijk overdoen in een geprepareerden springvorm en de taart in een warmen oven gaar en goudgeel bakken (ongeveer $\frac{1}{2}$ uur).

De dorpsschout en de looze boer.

EEN DEENSCH SPROOKJE.

Langen tijd geleden waren er in Jutland twee dorpen, die te zamen slechts één schout of burgemeester en één schepen of wethouder hadden. Op een dag dat beiden een wandeling door de gemeente maakten, kwamen zij aan een weiland, waar een groot aantal koeien liepen te grazen.

„Wat een groote kudde koeien is dat!” zei de schout. „Ja, dat zijn de koeien van den rijken Petersen,” antwoordde zijn metgezel. „Hij heeft er zeker zooveel als er dagen in het jaar zijn.”

„Als wij er eens een van hadden,” opperde de schout. „Daar is wel raad voor. Als we vannacht hier terugkomen kunnen we er een opvangen.”

„Dat gaat niet,” meende de schout.

„Dat gaat wel,” betuigde zijn wethouder. „Niemand zal ons van dien diefstal durven beschuldigen.”

Toen nu de nacht aanbrak, slopen de schout en den wethouder naar het land en stalen een koe, die zij slachtten en in twee gelijke deelen hakten. De huid echter liet zich niet in tweeën deelen en dat was een bezwaar. „We zullen probeeren ze in tweeën te scheuren,” stelde de schepen voor.

Toen pakte de burgemeester de horens en de wethouder den staart en beiden trokken op zijn hardst. De

die was nergens te vinden en niemand zou den schout en den schepen van een dergelijk schelmenstuk verdacht hebben.

Daar kwam op een dag de landraad, die een inspectie-reis maakte ook in het dorp der twee vrienden aan en de schout gaf bij die gelegenheid een feest, waar ook de schepen genoodigd was.

Aan tafel betuigde de landraad zijn tevredenheid over de goede verstandhouding, die er tusschen den burgemeester en zijn onderhoorigen heerschte.

„Er zijn niet veel dorpen waar zulk een eensgezindheid heerscht als hier en daarom verheugt 't mij, dat ik hiervan mij heb kunnen overtuigen.”

„Toch heb ik,” zei nu de schepen, „wel eens met den schout kwestie gehad. Dat was dien keer, dat we samen een koe stalen; met de verdeling van het vleesch hadden we geen moeilijkheden, maar over de huid konden we het niet eens worden.”

Bij deze woorden kreeg de schout opeens een hevige hoestbui. Hij verslikte zich, werd van benauwdheid rood in het gezicht en moest een oogenblik de kamer verlaten. De schepen volgde hem om hem te helpen.

„Ben je gek geworden,” barstte de schout woedend los, toen zij buiten waren. „Je maakt ons beiden ongelukkig. Door jouw dom geklets raak ik mijn betrekking kwijt en kom in de gevangenis.”

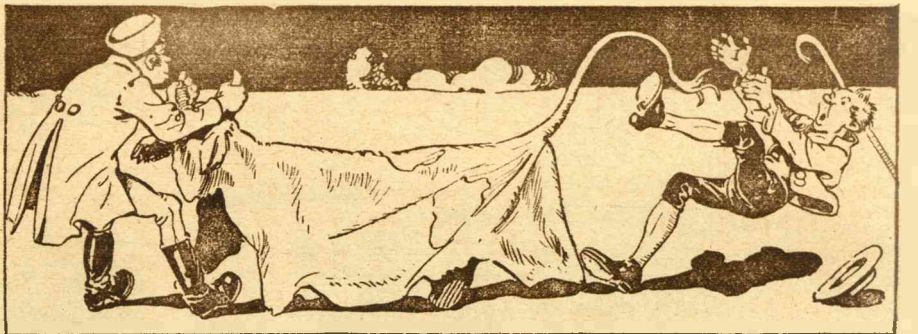
„Geen sprake van,” antwoordde de slimme boer, „als de heer Schout mij honderd thalers geeft, zal ik zorgen dat hem geen kwaad gebeurt.”

De Schout schoot niets anders over, dan aan zijn diefjesmaat de honderd thalers te betalen en even later traden beiden de kamer weer binnen.

„Vertel me eens,” zei de landraad, toen beiden weer plaats genomen hadden, „hoe liep dat af met die koeienhuid?”

„Ja,” vertelde de schepen, „de heer schout pakte de

huid bij de horens en ik bij den staart en we trokken beiden om zijn hardst. Maar opeens gleed de staart uit mijn handen, ik viel achterover met mijn beenen in de lucht... en... werd wakker!”

De staart gleed den ander uit de handen en hij viel achterover.

„Ha, ha, ha!” lachte de landraad. „Het was een droom! Je bent een grappenmaker!”

„Ja, ja, 'n droom!” lachte de schepen en alle aanwezigen lachten mee, behalve de schout, die nog last scheen te hebben, van het stuk dat straks in zijn keel geraakt was.

ONS BABELHOEKJE

Wies. — Ja, ik had je al gemist. Het vorige raadsel was toch niet zóó moeilijk, wat bleek uit de vele oplossingen, ook van de jongeren. Je thans gezonden raadsel telt als n°. 3, omdat je de vorige niet ingezonden hebt. Denk erom dat alleen de goede oplossingen meetellen. Ik moet den tijd van inzenden zeer lang nemen om ook de kinderen in het buitenland (België, Transvaal en Indië) gelegenheid te geven hun raadsels in te zenden. Van mijn vakantie hoop ik, als je dit leest, te genieten. De omstreken van Amersfoort zijn mij bekend en ik vind ze heel mooi.

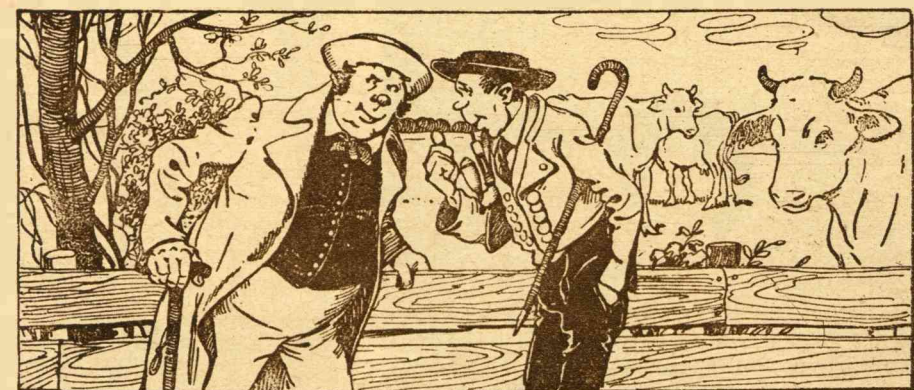
Gerrit Gunderman. — Je bent de eenige niet die beide oplossingen heeft ingezonden, in de hoop van twee walletjes te kunnen eten, maar dat zal niet gaan, vriendje! Dat zou onbillijk zijn tegenover mijn kleinere neven en nichten. Die moet ik ook te vrind houden.

J. A. van der Weele. — Je raadsels zullen we bij gelegenheden plaatsen.

Betsie Bossers. — Je Vader heeft gelijk gehad, het is een jongensboek. Dit is een abuis van mij. Toch is het boek voor meisjes ook heel geschikt. Mijn dochtertje heeft het indertijd uit de bibliotheek der meisjesschool gelezen en er aan gesmuld. Een volgenden keer hoop ik beter op te passen.

Gerrit Vischer. — Je vraag over den paaschhaas is niet met een paar woorden te beantwoorden. Zoodra we een weinig ruimte hebben, zullen we om je denken.

OOM TOM.

„Ja, dat zijn de koeien van den rijken Petersen,” antwoordde zijn metgezel.

burgemeester had echter beter houvast, de staart gleed den ander uit de handen, hij viel achterover en was de huid kwijt.

Petersen miste den volgenden dag wel een koe, maar

Een Amerikaan • op avontuur •

Naar het Engelsch van
GEORGE BARR McCUTCHON

27)

Zijn gebalde vuisten, trillende lippen en half gesloten oogen verrieden welk een strijd er in zijn binnenste gestreden werd. Opeens vloog hij naar de deur met den uitroep:

„Dan weiger ik te gehoorzamen! Zeg haar dat, als zij mij veroorlooft, deze cel te verlaten, ik aan haar voeten zal liggen, eer de volgende nacht verstreken is. Zeg haar dat ik Graustark niet wil verlaten, eer ik haar gezien en gesproken heb. Eerst daarna en niet vroeger, zal ik Graustark verlaten, al moest het mij ook mijn leven kosten.”

Verbaasd en ontsteld staarden de beide mannen hem aan.

„U wilt niet vluchten?” stotterde Quinnax.

„Ik zal mij niet laten wegslepen, zonder haar gezien te hebben,” antwoordde hij vastberaden.

„Vervloekte ezel!” bromde Dangloss.

Een oogenblik later werd de deur der cel gesloten en de bezoekers waren weg.

In de eenzaamheid begon hij nu voor het eerst den vollen ernst van zijn toestand in te zien. Hij had er zelfs niet aan gedacht dat de dood hem wachtte, ondanks de ernstige beschuldiging die tegen hem was ingebracht. Huiverend zag hij nu, in welk gevaar hij verkeerde, nu de prinses het noodig oordeelde, zulke maatregelen te nemen tot zijn redding. Hij sprong op en begon heen en weer te loopen; zijn zenuwachtigheid werd vrees, zijn vrees werd doodsangst. Hij bonsde op de deur en schreeuwde luid. O! had hij de boden slechts kunnen terugroepen!

Uitgeput liet hij zich eindelijk op het bed vallen en bleef, met het hoofd in het kussen verborgen, liggen.

Opeens werd er een sleutel in het slot gestoken en zijn hart sprong op van blijde verwachting. De deur ging open en een forsche gevangenebewaarder, met scherpe oogen en een laag voorhoofd, met een regenjas aan en een helm op, liet de stralen van zijn lantaarn op het bed vallen.

„Wat wil je?” vroeg de gevangene driftig.

De bewaarder gaf geen antwoord, doch sloot ook de traliedeuren open en stapte de cel binnen. Een uitroep terughoudend, keek Lorry op zijn horloge en sprong opgewonden op. Het was juist twaalf uur, en op dat uur zou, volgens haar briefje, een bewaarder bij hem komen. Was dit die man? Zou het plan dan toch doorgaan?

Een paar seconden staarden de twee mannen elkaander aan. Een glimlach gleed over het gelaat van den bewaarder; hij ging bedaard naar de tafel en zette zijn lantaarn neder. Toen trok hij zijn regenjas uit, zette zijn helm af en overhandigde Lorry een grijze enveloppe.

Lorry wankelde en zou gevallen zijn, als hij geen steun had gevonden tegen den muur. Een brief van haar! Hij scheurde de enveloppe open en onder het lezen kwam een zonderlinge kalmte en tevredenheid over hem; een zalige rust verving de tergende opwindende van zooveel. Haar brief luidde:

„Ik verzoek U de aanwijzingen te volgen en heden nacht te gaan. Gij zegt Graustark niet te willen verlaten, eer gij mij gezien hebt. Hoe overijld, om voor zulk een kleinigheid leven en vrijheid te weigeren. Maar ik vraag U, waarom bied ik U deze kans tot vluchten aan? Omdat ik niet hoop U weder te zien? Is het niet genoeg dat ik U bid en smeeke te vertrekken? Meer kan ik niet zeggen.”

Hij vouwde het briefje dicht, kuste het, en stak het in den zak, met het voornemen het tot zijn dood te bewaren. Hij hoorde iets en keek op, waarbij hij den loop van een pistool voor zich zag. Toornig wees de bewaarder eerst naar het briefje en toen naar de lamp. Zijn bedoeling was niet mis te verstaan. Onwillig hield hij het papier boven de vlam en zag het verteren evenals het eerste.

Het gelaat van den bewaarder helderde op en hij legde zijn revolver op tafel neder. Zonder iets te zeggen, begon hij zijn uniform uit te trekken, terwijl Lorry naar hem keek, doch de man wenkte hem ongeduldig voort te maken.

Zenuwachtig begon Lorry zich ook uit te kleeden. In vijf minuten lagen zijn kleeven op den grond, en had hij de uniform van den bewaarder aan. Bij deze verwisseling werd geen woord gesproken. Nu ging de bewaarder haastig naar het bed, nam een laken en scheurde het in reepen. In het eerste briefje had alles gestaan en de gevangene wist, wat er gebeuren moest. Hij bond dus den bewaarder stevig aan armen en beenen. Grimmig lachend wenkte de geboeide met het hoofd naar den revolver, de lantaarn en de sleutels. Lorry greep ze, en was gereed om te vertrekken. Volgens zijn aanwijzingen moest hij heengaan, de deuren achter zich sluiten en den man laten liggen, totdat de verbaasde bewaarders hem zouden vinden. Het kwam hem voor, dat dit deel van het plan niet geheel juist was. Hoe zou de bewaarder verklaren, dat hij zonder slag of stoot in dien toestand was gekomen? Het was nauwelijks denkbaar dat zoo'n groote, sterke knaap zich zoo gemakkelijk had laten binden, en nog wel zonder eenig wapen; — doch opeens kwam aan alle bezorgdheid een einde.

De bewaarder, ofschoon hij gebonden was, keerde

Hij bond dus den bewaarder stevig aan armen en beenen...

zich opeens om en bonsde met het hoofd tegen den scherpen stijl van het ledikant. Met een doffen slag viel hij als dood op den grond. Uit de wond, dwars over zijn voorhoofd, liep het bloed, en hij was reeds bewusteloos.

De bewaarder had zijn rol flink gespeeld, en het was de beurt van den gevangene, om even vastberaden te handelen. Hij verliet de cel, sloot de deuren, en ging de trap af.

Met den helm diep in de oogen en den kraag opgezet, ging hij met flinken stap naar de lager gelegen verdieping. Hier ontmoette hij een bewaarder die juist van buiten was gekomen, en hem in de taal van het land iets toeriep. Iets onverstaanbaars mompelend, liep hij door. Het was een groote verlichting voor hem, toen hij eindelijk bemerkte, dat niemand hem tegenhield. Stoutmoedig opende hij de deur van de wachtkamer, hier zaten drie slaperige gevangenebewaarders, die niet eens naar hem keken, en kwam in de kamer van kapitein Dangloss. Een scherp knikje en een hoofdbeweging zeiden hem dat hij zich niet moest ophouden. Hij deed nu de buitendeur open en werd ontvangen door een storm, zoo woest en geweldig, dat hij een oogenblik angst gevoelde.

„Een geschikte nacht!” mompelde hij, zich met kracht door den stortregen heen werkend naar de groote poort. Het kleine lichtje in het raam van het portiershokje geleidde hem, zoodat hij weldra voor de laatste afsluiting stond. Bij het licht zocht hij uit den bos sleutels, die hij bij zich had één met een wit draadje er aan gebonden. Met dien sleutel zou hij de poort kunnen openen.

Zachtjes stak hij den sleutel in het groote slot en draaide hem om. — Iemand fluisterde:

„Sst! Geen woord!”

Twee krachtige handen hielpen hem de deur in het slot duwen, en hij begreep dat dit de man was, dien hij zou ontmoeten aan den rechterhoek van den gevangenis muur.

„U is laat,” fluisterde de vreemdeling hem in 't oor.

„Kapitein Quinnax, is U het?”

„Pas op, geen namen,” waarschuwde de ander.

Zoo snel zij konden stapten zij voort langs den donkeren straatweg, die geheel onder water stond.

„Hoe ver is het nog?” vroeg hij eindelijk.

„Een klein eindje nog maar. Om den hoek staat het rijtuig.”

Zij kwamen nu bij een groot donker gevaarte en hoorden het getrappel van paarden. Bij het rijtuig stond een soldaat die het portier voor den Amerikaan open deed.

„Gauw! Stap in!” riep Quinnax.

Struikelend kwam Lorry terecht in het rijtuig waar alles droog en zindelijk was. Hij had nog altijd den bos sleutels en de lantaarn bij zich, waarvan hij de schuif had dichtgedaan, toen hij het voorplein van de gevangenis af was. Zien kon hij niet.

De soldaat stapte daarna in het rijtuig, het portier werd dichtgeslagen en aan het schokken voelde men dat Quinnax op den bok klom.

XIX.

Met een ruk ging het rijtuig vooruit, het ratelen der wielen ging verloren in het geweld van den storm. Een poos zaten de twee naast elkander zonder te spreken.

„Waar gaan wij heen?” vroeg hij, nadat zij een halve mijl gereden hadden.

„Naar een veilige plaats,” klonk het antwoord.

„Ik trek die natte jas uit,” zei Lorry, „die is zoo zwaar als lood. Wilt U de uwe ook niet uittrekken?”

Hij trok de regenjas uit en wierp haar op de voorbank bij de sleutels en de lantaarn. Zijn metgezel aarzelde even en volgde toen zijn voorbeeld. Hun natte helmen legden zij eveneens af.

„Dit is veel te gemakkelijk gegaan voor een vlucht,” meende Lorry, alle verrassingen van dien nacht nog eens nagaande.

Geen antwoord en de stilte, die nu volgde, duurde langer dan straks. De soldaat ging in den hoek zitten en gaf naar Lorry's meening op die manier te kennen dat het gesprek geëindigd was.

Weldra geraakte het rijtuig van de effen straten in Edelweiss op een hobbeligen, rotsachtigen weg.

Eindelijk kon Lorry niet langer zwijgen en riep: „Waarheen gaan wij toch in dien vreeselijken storm?”

„Ik heb bevel, U niets te vertellen,” zei de soldaat flinkweg.

„Bevelen, zoo! Van wien?”

„Dat is mijn zaak, mijnheer.”

„Welnu, breng mij waarheen gij wilt, ik zal U volgen als een lam, ofschoon U zult moeten toegeven, dat dit rijden in volslagen duisternis iets is om een mensch razend te maken.”

„De duisternis is een best ding,” zei de soldaat snel. „De duisternis is ons gunstig. Niemand kan ons zien en wij zien ook niemand.”

„Dat dunkt mij ook. Ik heb geen flauw begrip, hoe U er uitziet. Heb ik U wel eens op het kasteel gezien?”

„Ja, dikwijls.”

„Wilt U mij uw naam zeggen?”

„U zoudt mijn naam niet kennen.”

„Is U officier?”

„Nee, ik ben pas in dienst.”

„Dan zal ik voor uw bevordering zorgen. Uw flinkheid bevalt mij. Hoe oud is U?”

„Ik ben — twee en twintig.”

„Van adel?”

„Mijn vader was van adel.”

„Dan moet U het ook zijn. — Een verduiveld hobbelige weg hier!”

„Heel erg. Het is een bergweg.”

„Dat was het toen ook.”

„Toen? Wanneer?”

„O, een poos geleden. Toen was ik met een jonge dame. Dat kwam mij zoo juist in de gedachte.”

„Dat zal geen prettige tocht geweest zijn.”

„Nu vergist U zich toch.”

„O, dan was zij zeker mooi?”

„Ditmaal heeft U gelijk. Zij is heel mooi.”

„Woont zij in Amerika?”

„Dat gaat U niet aan.”

„O! . . .”

Stilte.

Een tijdlang hotsten zij over den ongelijken weg; herhaaldelijk werden zij tegen elkander geworpen, wat beiden zwijgend verdroegen. Opeens dacht Lorry aan de lantaarn. De klep was dichtgeschoven maar zij brandde nog toen hij haar op de bank had neergezet. Hij kon wel eens kijken en zijn nieuwsgierigheid bevredigen ten opzichte van zijn reismakker. Hij begon onder het goed op de voorbank te zoeken.

„Ik zal eens zien of de lantaarn nog brandt. Dan hebben wij het hier een beetje gezelliger,” zeide hij.

Een luide uitroep weerklonk en twee handen paktten hem bij de schouders en trokken hem zonder complimenten terug.

„Nee, nee, dan bederft U alles! Er mag geen licht zijn,” riep de soldaat met hooge schrille stem.

(Wordt vervolgd).

**"PANDER
& ZONEN"**

**DEN HAAG, AMSTERDAM
ROTTERDAM**
grootste Meubelfabriek van Nederland

**EENPERSOONS WIT IJZEREN LEDI-
KANT MET STAALDRAAD MATRAS f 14.75**

Grapjes.

In zeker ziekenhuis lag een patiënt, die slechts wijn en eieren gebruiken mocht. De dokter kwam, en vroeg hoe het ging. „Als de eieren even jong waren als de wijn, en de wijn even oud als de eieren, zou ik nergens over te klagen hebben, dokter,” was het antwoord.

Een heer van geweldig groote afmetingen trad op een bananenschil, gebarde hevig met zijn armen en beenen in de lucht, en eindigde met neer te ploffen op de straat-steen. Direct waren er natuurlijk heel wat nieuwsgierigen bij, waarvan sommigen het geval nogal gemakkelijk vonden. Ook een agent arriveerde, en, zijn boekje voor den dag halend, bekeurde hij den nog steeds op den grond zittenden heer voor het geven van een voorstelling op straat zonder daarvoor vergunning te hebben.

Patiënt: „Denkt u dat ik beter zal worden, dokter?”

Dokter: „U heeft heel veel kans. In negen van de tien gevallen volgt bij hetgeen u scheelt de dood. U is mijn tiende geval; ik heb negen anderen gehad die allemaal gestorven zijn.”

„Betty is erg langzaam.”

„Dat is ze inderdaad. Ze heeft dertig jaar noodig gehad om twintig te worden.”

„Toen John mij gisterenavond kuste, was ik zoo in de war, dat ik bijna...”

„Nu?”

„Dat ik hem bijna tegenhield.”

Tooneel-directeur: „U moet het slot veranderen. Ik wil een stuk met een vroolijk einde.”

Schrijver: „Zooals u wilt. Ik zal den held en de heldin aan het eind laten scheiden.”

Miskend genie: „Na mijn dood zal de menschheid pas weten wat ik gedaan heb.”

Vriend: „Heb daar maar geen zorg over. Dan ben je in ieder geval buiten haar bereik.”

Dora: „Sommige idioten zeggen dat kussen ongezond is, maar ik heb nog nooit gehoord dat iemand er iets door gekregen heeft.”

Willy: „Toch wel. Verscheidenen kregen er een man door!”

Allerlei Wetenswaardigs.

MINIATUURSCHRIFT.

Het zag er uit als een hangertje voor een horlogeketting en was misschien ook wel als iets dergelijks bedoeld; in een vestzak had het door zijn kleinheid verloren kunnen raken. Niettemin was het een boek en nog wel een encyclopaedie. Een uitgeverfirma te Berlijn bracht het voor eenige jaren in den handel, door toepassing van een procédé voor fotografische verkleining. Natuurlijk kon het boek geen aanspraak maken op de volledigheid van een gewone encyclopaedie, maar toch gaf het enkele duizenden regels tekst, waarin de meest voorkomende woorden werden verklaard.

Om het schrift te kunnen lezen, was een sterke loupe noodig en ook voorhanden, want ieder exemplaar bevatte zoo'n vergrootglasje, geheel gereed voor gebruik, in zijn band, die een soort van tasche vormde.

Door handschrift zijn nog merkwaardiger resultaten verkregen. Een schrijfkunstenaar, die zijn oogen niet spaarde, speelde het klaar, Schiller's „Lied von der Glocke” voluit op een briefkaart te schrijven. En een gevangene met aanleg voor de fijne werktuigkunde, hield zich in zijn vrijen tijd bezig met het „Onze Vader” in allerfijnste lettertjes op een kersepit te zetten.

Hij: „Jij bent het eerste meisje waar ik van houd.”

Zij: „Zoo, en ik vind dat je beginnelingen altijd moet aanmoedigen.”

Hij: „Ben je bijna klaar, lieve?”

Zij: „Ik wou dat je nu eens ophield met dat gevraag of ik al klaar ben. Een uur geleden heb ik je al gezegd, dat ik binnen een minuut klaar ben.”

EEN PAARDEKRACHT-FANTASIE.

Er zijn wel enkele veronderstellingen noodig, om deze fantasie uit te werken, maar zij is ten minste gebaseerd op iets zeer reëls, namelijk op de kracht van de stoommachines op een zeeboot van de „Imperator”-klas. Het vermogen der machines van zulk een reusachtige boot bedraagt 62.000 paardekrachten.

Wij zullen aannemen, dat een levend paard in staat is een paardekracht te leveren, hoewel het dier dit in werkelijkheid niet vermag. Maar het gaat hier slechts om een wijze van berekening, en daaruit zien wij, dat de machines van een enkele stoomboot gelijk staan met het paardekrachtmateriaal van 82 (duitsche) cavalerie-regimenten in oorlogstoestand. Wij denken ons thans al deze dieren volgens hun volumen tot een enkel paard vereenigd. Hier begint de fantasie en tevens de tweede veronderstelling, dat de spierkracht in dezelfde verhouding toeneemt als de kubieke massa. Dan zouden wij een paard verkrijgen van ongeveer 80 M. lengte dat, doelmatig ingespannen, dit kolossale schip met een snelheid van 24 knopen door het water kon trekken.

Derde veronderstelling: dit paard is een renpaard en overtreft zijn collega's van de renbaan wat snelheid en volhardingsvermogen betreft, eveneens in de reeds genoemde verhouding. Dan zou dit reuzendier van 62.000 paardekrachten in staat zijn, zijn berijder in 25 minuten van Berlijn naar Parijs te brengen. Gesteld echter, dat dit ideale paard de beweeglijkheid en het springvermogen bezat van een vloot, die 200 x zoo ver springt als zij lang is, dan zou het met één sprong een afstand kunnen afleggen, als van Amsterdam naar Haarlem. Indien er geen weerstand bestond van de lucht, van gebergten, enz. zou een dezer sprongen voldoende zijn, om het paard ten opzichte der aarde als centraal lichaam in een planeet te veranderen.

STERIOSCOPIE.

De stereoscopie neemt een zeer bijzondere plaats in in de fotografie, doordat ze ons in staat stelt de natuur weer te geven zooals wij haar in werkelijkheid zien. Een gewone foto, ze moge nog zoo mooi zijn, heeft altijd het gebrek dat ze ons de natuur teekent, teruggebracht in één vlak; een stereofoto geeft ons het beeld zooals we het met twee oogen zien. Waar in een vlakke foto de details nauwelijks te vinden zijn, staan ze bij bezichtiging van een stereo-opname door een goeden stereokijker vrij, in natuurlijke verhouding, vóór ons. Hierdoor is het nemen van dergelijke foto's zoo gemakkelijk, omdat alles wat het oog bekoort ook in de opname volkomen tot zijn recht zal komen.

Wanneer we één oog sluiten en het andere een poos laten

rusten op een bepaald onderwerp, daarbij zooveel mogelijk ons denken uitschakelend, krijgen we een vlak beeld te zien. Openen we plotseling het andere oog, dan zullen we den indruk krijgen alsof de zich op grooteren afstand bevindende voorwerpen terugwijken, zich van ons verwijderen. Er komt ruimte in het beeld. Dit nu is een gevolg daarvan, dat we verderafstaande voorwerpen onder een anderen hoek zien dan dichterbij zijnde. Door dit verschil hebben we geleerd de afstanden te schatten.

Als in Fig. 1 de letters O de oogen voorstellen, zien we het voorwerp a onder een grooteren hoek dan b, en dit weer onder een grooteren hoek dan c.

De groote bekoring, die er van een stereoscopisch beeld uitgaat is door niets te overtreffen. Het verplaatst ons in de natuur zelve. Het stereoscopisch, het plastisch zien was lang bekend vóór de uitvinding van de

fotografie. De eerste stereoscoop, de z.g. spiegelstereoscoop, werd uitgevonden door een Engelschman, Wheatstone geheeten. Als we niet te ver afgelegen voorwerpen met het linker oog beschouwen, zien we die anders dan wanneer we ze bij denzelfden stand van het hoofd met het rechter oog bezien. De stereoscoop van Wheatstone nu berustte op het principe twee teekeningen, die de natuur weergeven, zooals men die met elk oog afzonderlijk ziet, gelijktijdig met twee oogen te beschouwen, zoodat ze elkaar geheel dekken om zoodoende een getrouw beeld van die natuur te krijgen.

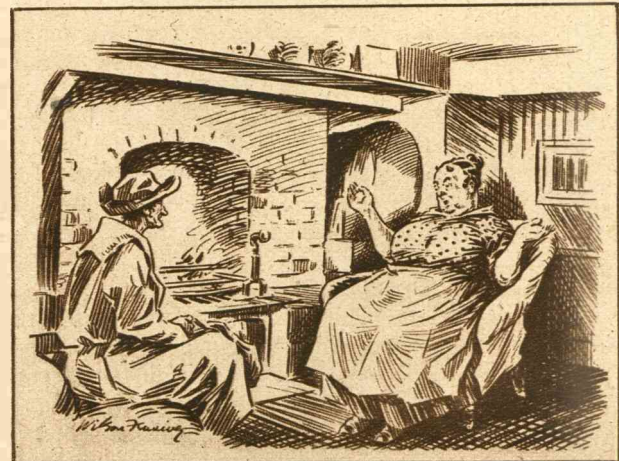
In Fig. 2 stellen ab en ac twee rechthoekig ten opzichte van elkaar geplaatste spiegels voor. De beschouwer kijkt met het linker oog l in den linker-, met het rechter oog r in den rechterspiegel.

Naast de spiegels zijn twee verstelbare plankjes aangebracht, waarop de omgekeerde perspectivische teekeningen van een landschap worden aangebracht. Door de twee spiegels worden de overeenkomstige punten

van de teekeningen zóó gereflecteerd, dat ze uit één enkel punt achter den spiegel schijnen te komen. Punt d (Fig. 2) teruggekaatst op ab, en punt e, teruggekaatst op ac, schijnen uit één punt, m, te komen. Bij beschouwing met twee oogen krijgt men dus den indruk van één beeld.

Deze stereoscoop is natuurlijk reeds lang in onbruik en vervangen door eene inrichting met lenzen, waarin men de met een speciale camera opgenomen foto's beschouwt, maar het principe, waarvan de eer aan Wheatstone toekomt, is hetzelfde gebleven.

De weinige toepassing, die deze wijze van fotografeeren onder amateurs vindt moet wellicht gezocht worden in gemis aan kennis van de technische voorwaarden, die aan camera, stereoscoop en montering van de foto's gesteld worden. Ik hoop in een volgend artikelje hierover een en ander mee te deelen. Behalve dat de stereoscopie ons de schitterendste reis- en andere souvenirs geeft, verdient ze nog ten volle onze aandacht door de toepassingen, die men de laatste jaren van haar heeft gemaakt o.a. bij terreinopnamen vanuit vliegtuigen, waarbij men met groote nauwkeurigheid de situatie kan berekenen, bij opnamen van den sterrenhemel enz. Het spreekt vanzelf dat hier geheel andere voorwaarden aan de opname gesteld worden, waarop ik bij gebrek aan plaats niet verder kan ingaan. Ook in de crimineele fotografie kan ze zeer goede diensten bewijzen. Een stereofoto is absoluut betrouwbaar en onschendbaar omdat elke retouche zich direct zou verraden.

Gastvrouw: „Van morgen hebben we toch zoo'n stel gehad. De dokter had gezegd dat ik vier pillen op mijn nuchtere maag moest nemen voor ik opstond. Maar het kan mij niet geholpen hebben, want die kleine dingen rolden er telkens af als ik ademhaalde...”